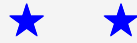

Phần 7

Chương 61

Trong phòng học, Lâm Tấn Nhiễm gọi một bé trai đến trả lời câu hỏi.

“Nếu như bạn của em bị nghẹn đồ ăn, không nói thành tiếng được thì phải làm sao?”

Bé trai nghiêm túc nhớ lại, “Đứng phía sau bạn ấy, vòng hai tay qua phần bụng. Sau đó...”

Lâm Tấn Nhiễm chống cằm đứng trên bục giảng nhìn cậu bé, thấy một lúc lâu cậu vẫn không trả lời được liền nói, “Sau đó nắm một tay lại, dùng ngón tay cái liên tục ấn vào vùng giữa bụng và rốn.”

“À đúng rồi, em nhớ ra rồi, sau đó đặt tay còn lại lên tay nắm đấm, dùng sức giữ chặt người bị nghẹn và thốc họ lên theo hướng về phía sau.”

Lâm Tấn Nhiễm bày ra bộ dạng trẻ nhỏ dễ dạy, “Ừ, đúng vậy, Tiêu Chí rất thông minh, nhớ nhanh lắm.”

Bé trai được khen ngợi nên hơi xấu hổ cười cười.

Lúc này, một học sinh khác giơ tay, “Cô giáo ơi, nếu chìm trong nước thì làm sao?”

“Nếu chìm dưới nước...”

“Rầm!” Cô còn chưa dứt lời, cái bình nhỏ dưới lớp đang ở trên bàn đột nhiên rơi xuống đất.”

Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, “Ai làm đổ bình vậy?”

“Cô ơi, là phòng rung sao?” Không biết đứa bé nào líu ríu nói.

“Là động đất!”

“Loảng xoảng!” Học sinh vốn đang ngồi trên ghế đột nhiên vội vàng chui xuống gầm bàn, “Là động đất, đúng rồi! Chính là động đất!”

Trong phòng học rất sáng, gương mặt Lâm Tấn Nhiễm trở nên trắng bệch trong nháy mắt.

Vân Nam ở lục địa Á – Âu, đây là chỗ giao nhau của Ấn Độ và Thái Bình Dương, nơi này có nạn động đất ngầm, cho nên học sinh ở đây cũng được

dạy về động đất, lúc này chỉ rung nhẹ mọi người đã lập tức chui xuống dưới bàn.

Trái tim lâm Tần Nhiễm như bị bóp nghẹt, lập tức nhớ lại trận động đất kia, nhưng cô lập tức nhận ra lúc này không phải là lúc nhớ lại chuyện cũ, cô bắt bản thân phải tỉnh táo, hét lớn, “Nhanh lên, xuống tầng ngay lập tức! Tất cả mau ra bên ngoài!”

Lâm Tần Nhiễm nghe thấy bên ngoài có tiếng chạy bộ và những tiếng ồn ào, cô biết rõ những người khác đều cảm nhận được sự rung chuyển nên đang chạy ra ngoài.

Nghe thấy giọng nói của cô, cuối cùng mọi người lần lượt chạy từ gầm bàn ra phía bên ngoài cửa.

“Choang!: Không biết lại có vậy gì rơi xuống đất, Lâm Tần Nhiễm không quay đầu lại, cô nghiêm túc nhìn một đám trẻ con chạy xuống tầng, mãi đến khi thấy đứa bé cuối cùng đi xuống cô mới vội vàng chạy theo.

Bên ngoài tầng dạy học là những tiếng khóc, mấy đứa nhóc ở đây vẫn còn nhỏ, đều chưa cảm nhận được sự rung chuyển mạnh mẽ như vậy, bây giờ cả đám trẻ bị dọa sợ hết hồn.

“Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn?! Cô giáo ơi, em gái em đâu rồi?!” Tiểu Đồng chạy ra từ phòng học của mình ra, động đất vừa xuất hiện là cô bé đã nghĩ tới em gái Mẫn Mẫn của mình đầu tiên.

Gương mặt cô giáo Tiểu Nghiêm hôm nay dạy lớp Mẫn Mẫn liền biến sắc, “Vừa nãy Mẫn Mẫn nói muốn đi vệ sinh, sau đó chưa quay về, cô không thấy con bé, không phải nó vẫn ở trong chứ...”

Tiểu Đồng giật mình, “Mẫn Mẫn còn ở bên trong sao? Để em đi tìm em ấy!”

Nói xong, Tiểu Đồng chạy vào bên trong dãy phòng học.

Lúc này tất cả mọi người đã ra hết, bọn họ chuẩn bị di chuyển đến chỗ an toàn, nhưng mà lúc này có một cô bé mười tuổi lại chạy ngược vào bên trong.

“Tiểu Đồng! Đừng vào đó!” Tiểu Đồng chạy qua người Lâm Tần Nhiễm, Lâm Tần Nhiễm không kịp giữ cô bé lại, chỉ nghe cô bé chạy ngang qua nói, “Em gái em ở bên trong.”

Trái tim cô như bị bóp chặt lại, em gái...

Con bé ngốc, không muốn sống nữa rồi à?

Trên đường đi đến Chu Chính Hiến cũng cảm nhận được sự rung chuyển.

“Rầm rầm rầm! Choang!” Khắp nơi là tiếng đồ vật rơi xuống đất vỡ, tình huống này quá quen thuộc. Mặt anh trắng nhợt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu anh là, cô đang ở đâu, cô có sao không?

Chu Chính Hiến chạy tới trường học, đẩy hết đám người kia mới vào trong được, nhưng mà ngay lúc này, anh nghe được tiếng trẻ em và tiếng những giáo viên gọi tên cô, đúng lúc đó, anh cũng thấy được bóng dáng Lâm Tấn Nhiễm lao vào phòng học.

Tro bụi mù mịt, xung quanh là những tiếng đổ vỡ làm người khác sợ hãi.

“Mẫn Mẫn!” Tiểu Đồng chạy đến cạnh vệ sinh, trong lòng nóng như lửa đốt, “Mẫn Mẫn, em ở đâu?!”

“Chị ơi...” Giọng nói run rẩy phát ra từ dưới bồn rửa mặt, Lâm Tấn Nhiễm chạy đằng sau, trong lòng liền vui vẻ, “Tiểu Đồng, em gái em ở đây!”

Nói xong, cô ôm cô bé đang sợ hãi từ phía dưới bồn rửa tay ra ngoài, “Mẫn Mẫn đừng sợ... Tiểu Đồng, theo chị ra ngoài!”

“A!”

Mấy người họ không chậm giây phút nào, hai nhỏ một lớn vội vàng chạy ra ngoài...

“Rầm rầm.”

Một tiếng vang rất lớn, tầng ba hơi rung chuyển, cuối cùng sập xuống.

Tro bụi bay khắp nơi, những tiếng kêu sợ hãi vang lên, lúc này mọi thứ rung chuyển mạnh mẽ, trước mắt là trường học, xa xa là nhà cửa... Gần như sụp đổ toàn bộ, thị trấn nhỏ ẩm áp không ai biết tên này trong phút chốc trở thành một đồng hoang tàn.

“Tất cả mọi người đi ra khỏi đây! Trường học ở trên núi, bất cứ lúc nào cũng xảy ra nguy hiểm!”

“Trường học, hiệu trưởng à, có trẻ em ở bên trong.” Cô Tiểu Nghiêm nói với giọng run rẩy, “Còn có bác sĩ Lâm, vừa rồi Chu tiên sinh cũng chạy vào trong, hiệu trưởng...”

Giương mặt hiệu trưởng chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này, ông thở gấp quay đầu nhìn lại, cuối cùng cũng cắn răng nói, “Một đám trẻ ở đây không thể không quản được! Trước tiên đưa đến chỗ an toàn đã!”

Cô tiểu Nghiêm lập tức nghẹn ngào.

“Nhường đường một chút! Đây, ông nói Lâm Tấn Nhiễm ở đây, chị ấy đâu?!” Hai người thanh niên đầy tro bụi cách đó không xa chạy đến, bọn họ vội vàng chạy đến trường học, sau khi chứng kiến lúc trường sụp đổ, hai người đều cứng đờ.

Ngô Quý Đồng kinh ngạc nhìn về phía trước, “Chỗ này cũng sụp đổ... Chị ấy đâu rồi?”

“Cậu còn hỏi tôi, không phải việc tôi đang làm sao?!” Chu Duy Ân nắm chặt cổ áo Ngô Quý Đồng, hôm nay anh ta đến đây tìm Lâm Tấn Nhiễm mà.

Ngô Quý Đồng hát tay anh ta, kéo anh ta đến bên cạnh một bạn nhỏ hỏi, “Bác sĩ Lâm đâu, bác sĩ Lâm đâu rồi? Có thấy không?”

Bạn nhỏ sợ đến nỗi choáng váng, nó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ngô Quý Đồng, “Bác sĩ Lâm bị giữ lại bên trong đó rồi.”

“... Không thể nào.”

Không chỉ Ngô Quý Đồng không tin, ngay cả Chu Duy Ân cũng không dám tin.

“Nói láo! Cô ấy có bao giờ ngu xuẩn như vậy đâu, động đất mà không biết chạy thoát sao?!” Mặc dù miệng nói như vậy nhưng anh ta vẫn điên cuồng chạy vào bên trong. Nhưng chỗ này đã là một mớ hỗn độn, không thấy tung tích của Lâm Tẫn Nhiễm đâu.

Bên ngoài xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất mà lúc này trong căn phòng đã sụp đổ, Lâm Tẫn Nhiễm vừa che chở Mẫn Mẫn, vừa che chở Tiểu Đồng, tự mình cảm nhận được sự sợ hãi của người bên cạnh.

“Anh đến đây làm gì, anh điên rồi à?!” Câu đầu tiên Lâm Tẫn Nhiễm mở miệng ra nói mang theo sự run rẩy, những lời vừa rồi không phải nói với hai đứa bé, mà là nói với người đàn ông dùng cơ thể mình bảo vệ cho bọn họ.

Vừa rồi lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên lao đến ôm chặt lấy ba người, cũng bởi vì vậy mà bọn cô không bị mảng bê tông đập trúng.

“Anh còn chưa hỏi đột nhiên em chạy vào làm gì, không muốn sống nữa à?” Giọng nói nặng nề của Chu Chính Hiến vang vọng bên tai cô, có trời mới biết anh cảm thấy như thế nào khi thấy cô chạy vào trong này.

“Em đến để bảo vệ mấy đứa bé.” Lâm Tẫn Nhiễm tự nhận mình không phải người tốt, nhưng mấy ngày nay tiếp xúc với nhau, cô không thể không quan tâm đến hai đứa bé này.

Thấy Tiểu Đồng vì tìm em gái mà dũng cảm chạy vào, cô nghĩ tới mình đã từng như thế, giờ phút ấy, cô chỉ có suy nghĩ phải đưa hai đứa bé này ra ngoài.

“Em bảo vệ mấy đứa bé,” Chu Chính Hiến dừng một chút, “Cho nên anh phải tới để bảo vệ em.”

Lâm Tẫn Nhiễm chua xót vô cùng, líu ríu nói, “Có phải anh ngốc rồi hay không?”

“Nhiễm Nhiễm, trong trận động đất trước anh đã để lạc mất em, lúc này đây, em cảm thấy anh sẽ trở mặt nhìn sao?” Chu Chính Hiến cúi đầu, dịu dàng nói, “Đừng sợ, chúng ta sẽ không sao đâu.”

“Chị ơi, em sợ.” Mặt Mẫn Mẫn đầy bụi bẩn, Tiểu Đồng đưa tay lau giúp con bé, nhưng mà càng lau lại càng bẩn hơn, “Đừng, đừng sợ, chị ở đây.”

Tiểu Đòng cũng chỉ là cô bé mười hai, mười ba tuổi, Lâm Tấn Nhiễm biết cô bé cũng rất sợ hãi, nhưng lúc này cô bé vẫn kiềm chế không khóc, ngược lại còn dỗ dành Mẫn Mẫn.

Hốc mắt cô dần đỏ lên, cô thấy được bản thân của nhiều năm trước trên người Tiểu Đòng. Khi đó, cô ngồi xuống đống đồ nát, khẽ nói với Nhuế Nhuế, sẽ có người đến cứu chúng ta, chúng ta sẽ không sao đâu...

“Nhiễm Nhiễm.” Chu Chính Hiến đưa tay ôm cô, “Ngồi xuống trước đi, chúng ta cần giữ sức.”

Anh biết rõ cô đang run rẩy, cô rõ ràng đã khủng hoảng tới cực điểm nhưng không để lộ ra dù chỉ một chút.

“Đừng sợ, anh ở đây.” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Tin anh, chúng ta sẽ ổn thôi, được không nào?”

Lâm Tấn Nhiễm “Ừm” một tiếng, kéo hai đứa bé ngồi xuống, “Tiểu Đòng, Mẫn Mẫn, đợi lát nữa sẽ có người đến cứu chúng ta, hai đứa đừng lo lắng.”

Dứt lời, cô ngược mắt lên nhìn anh, “Anh cũng ngồi xuống đi.”

Gương mặt Chu Chính Hiến mất tự nhiên trong nháy mắt, sắc mặt Lâm Tấn Nhiễm lập tức trầm xuống, “Anh làm sao vậy?”

“Không sao cả.” Không gian nhỏ hẹp, Chu Chính Hiến trực tiếp ngồi xuống đối diện ba người, “Yên tâm, kêu thử xem, bên ngoài nhất định có người.”

“Anh bị thương.” Vừa rồi lúc anh che chở cho bọn họ, cô nghe thấy tiếng kêu đau đớn ngán ngủi của anh, bây giờ nhìn sắc mặt anh, cô không nghi ngờ thì không được.

“Không sao cả, bị cái gì rơi trúng thôi.” Chu Chính Hiến khẽ nói.

“Để em xem nào.” Lâm Tấn Nhiễm nói xong thì muốn đứng lên kiểm tra.

Chu Chính Hiến đè vài cô lại, “Bây giờ cũng không thể nhìn được, hướng hồ anh thật sự không sao, điều chúng ta cần phải làm bây giờ là ra ngoài.”

Cuối cùng, Chu Chính Hiến lại nói, “Nhiễm Nhiễm, em đừng sợ.”

Không sợ?

Được, không sợ.

Lâm Tấn Nhiễm nhắm mắt, ngược lại nhìn về hai bạn nhỏ, “Chúng ta cùng kêu nhé, để cho người khác biết chúng ta ở đây.”

Tiểu Đòng liên tục gật đầu, “Giọng em lớn lắm!”

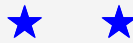
“Ừm, chúng ta cùng cố gắng.”

Đã ba tiếng trôi qua, Chu Duy Ân và Ngô Quý Đồng vừa nghe được giọng của bọn họ liền gọi người đến giúp đỡ.

Tuy vị trí của Lâm Tẫn Nhiễm ở tầng dưới cùng, nhưng may mà lúc ấy bọn họ ở phía bên trái dãy phòng học, mà phòng học lại nghiêng về phía bên phải, cho nên mọi người đã nhanh chóng xác định được một vị trí có thể mở ra, từ khe hở này, Chu Duy Ân có thể nghe rõ tiếng của bọn họ hơn.

“Lâm Tẫn Nhiễm, cô không sao chứ?! Này! Có nghe được giọng tôi không?”

Chương 62

“Tôi nghe thấy rồi!” Lâm Tẫn Nhiễm không ngừng phủi bụi trên mặt, “Chu Duy Ân, ở đây còn có hai đứa bé, chúng nó không chịu đựng thêm được đâu!”

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi! Mọi người đợi đi, tôi lập tức đi cứu mọi người đây.”

“Sự tử, chị đừng lo lắng, mọi người sẽ ra ngoài nhanh thôi!” Ngô Quý Đồng cũng kêu to.

Lâm Tẫn Nhiễm thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Chu Chính Hiến, “May quá, xem ra chúng ta không cần qua đêm ở đây rồi.”

Chu Chính Hiến quay sang cười với cô, “Anh đã nói sẽ không có chuyện gì rồi.”

“Ừm.”

Lâm Tẫn Nhiễm cúi người xuống nhìn hai đứa bé, mặc dù mới trải qua ba tiếng, nhưng ở trong hoàn cảnh áp lực như vậy, cô là người lớn mà cả thể xác lẫn tinh thần còn mệt mỏi hướng chỉ là hai đứa bé.

Mà nhân lúc Lâm Tẫn Nhiễm không để ý Chu Chính Hiến khẽ nhú mày, nhưng trong nháy mắt anh cũng quay lại bộ dạng bình thường.

Người ở trong thì kiên nhẫn chịu đựng, người ở ngoài cũng rất nghiêm túc, Chu Duy Ân, Ngô Quý Đồng còn có mấy người thanh niên khỏe mạnh cường tráng chậm rãi đẩy những tảng đá và xi-măng ra, mở rộng cái lỗ kia, cuối cùng khi mở được cho đủ một người chui ra mới ngừng lại.

Mấy người phụ trách cố định cái lỗ này, mà Chu Duy Ân thì nằm rạp xuống dưới đất thò tay vào bên trong, “Thấy tôi không, nắm chặt tay tôi, tôi giúp mọi người lên.”

Cái khe hở này không lớn, chỉ có thể kéo một người, Ngô Quý Đồng quay người đi tìm dây thừng, Chu Duy Ân thì tranh thủ từng giây từng phút để cứu người trước.

“Nhiễm Nhiễm, anh ôm em, em đưa tay ra để cậu ấy kéo em ra ngoài đi.” Chu Chính Hiến đứng sau lưng Lâm Tấn Nhiễm, anh giữ eo cô, rõ ràng muốn đưa cô ra ngoài đầu tiên.

“Đợi đã, trước tiên cho hai đứa bé ra ngoài.” Lâm Tấn Nhiễm đẩy tay anh ra, cúi người ôm lấy Mẫn Mẫn.

Chu Chính Hiến dừng lại một chút, vừa nãy trong nháy mắt anh đã có ý định đấy.

Tính mạng của ai cũng không quan trọng bằng cô, đương nhiên cô là người đầu tiên phải được cứu trợ. Nhưng anh cũng biết được một khi cô đã hạ quyết tâm thì không ai có thể thay đổi ý định của cô.

“Được.” Chu Chính Hiến im lặng một lát mới lên tiếng trả lời, anh giúp cô đưa Mẫn Mẫn lên trên.

“Chu Duy Ân, đỡ được không?!”

“Được!” Chu Duy Ân nói, “Tôi đưa lên rồi.”

Mẫn Mẫn rất nhẹ, cho nên nhanh chóng được đưa ra ngoài. Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm vui vẻ, ở cạnh Chu Chính Hiến giúp Tiểu Đồng ra ngoài.

Thời gian cứ thế trôi qua, người ở trên phải đỡ lấy người khác nên bắt đầu phát run, đầu chảy đầy mồ hôi.

“Có dây thừng rồi, có dây thừng rồi!” Không biết Ngô Quý Đồng kiếm được dây thừng ở đâu, cậu ta ném dây thừng xuống, “Sur ty, chị buộc vào lưng đi, dựa vào một mình sức của Chu Duy Ân thì không được đâu.”

“Được!”

Hai bạn nhỏ đều được đưa ra ngoài rồi, dưới đây chỉ còn hai người lớn.

“Anh bị thương, anh lên trước đi, em giúp anh buộc dây.” Lâm Tấn Nhiễm giữ chặt dây thừng muốn buộc lên người Chu Chính Hiến, nhưng mà cô còn chưa vòng dây thừng qua eo anh đã bị Chu Chính Hiến nắm tay kéo lại.

Anh cười khẽ, “Em làm gì vậy?”

Nói xong, anh liền lấy dây xoay người cô lại, không để cô kháng cự rồi nhanh chóng quấn dây thừng quanh hông của cô, buộc lại.

“Chu Chính Hiến!” Lâm Tấn Nhiễm giận dữ nhìn anh.

“Nhiễm Nhiễm, anh phải đảm bảo không có chuyện gì xảy ra với em trước tiên.” Chu Chính Hiến trấn an vuốt đầu cô, “Ngoan nào, lên đó chờ anh.”

“Anh!”

“Đừng lãng phí thời gian.” Một tay Chu Chính Hiến ôm lấy cô, anh giật giật dây thừng, lớn tiếng gọi, “Chu Duy Ân, kéo người!”

“Biết rồi!”

Dây thừng nhanh chóng chuyển động, anh ở dưới đỡ người cô, người ở trên ra sức kéo cô. Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm đang rối loạn, nhưng cô biết lúc này không thể từ chối, lãng phí thời gian là lãng phí cuộc sống.

Trước mắt dần dần sáng, tay Chu Chính Hiến cũng chậm chậm buông lỏng cô ra.

“Không xong rồi, bác sĩ Ngô, không chịu được nữa!”

“Đúng vậy! Sao tôi cứ cảm thấy nó lắc lư.” Mấy người đứng hỗ trợ cảm thấy được sự rung chuyển rõ ràng, đồng phế tích này hình như có thể tiếp tục sụp đổ.

“Chịu không được cũng phải cố!” Chu Duy Ân kéo tay Lâm Tấn Nhiễm, “Lâm Tấn Nhiễm, cô đừng sợ! Tôi, tôi kéo được cô rồi.”

“Không được đâu tiên sinh, cái này, cái này thật sự...”

Tim Lâm Tấn Nhiễm đập liên hồi, bọn họ đang nói cái gì, cái gì không được?

Làm sao lại không được, anh còn ở dưới đó mà!

Chu Duy Ân từ từ kéo cô lên, nửa thân của cô đã được ra ngoài, cô quay đầu lại nhìn xuống, từ một khe hở, cô thấy Chu Chính Hiến cũng đang ngẩng đầu nhìn cô, rõ ràng bộ dạng của anh lúc này cũng chật vật, nhưng đôi mắt kia vẫn giống như bình thường, dịu dàng và ấm áp.

“Chu Chính Hiến...” Trong lòng cô cực kỳ sợ hãi đến mức không thốt lên lời.

Môi của anh động đậy, cô không nghe được anh nói gì, nhưng nhìn khẩu hình miệng lại biết rõ anh đang nói cái gì.

Anh nói, “Anh yêu em.”

Trong lòng Lâm Tấn Nhiễm đau nhói.

Tại sao lại phải... giống như bộ dạng không kịp nói?

Ngô Quý Đồng thấy cô ra ngoài liền buông lỏng dây thừng kéo cô lại, giúp Chu Duy Ân đưa cô ra ngoài.

“Đi mau! Ở đây sắp sụp rồi!” Mấy người đàn ông hỗ trợ cuối cùng cũng buông tay dưới sự rung chuyển mạnh, những lúc như này, tính mạng của những người xa lạ dù như thế nào cũng không quan trọng bằng chính mình.

Những người kia chạy đi, Lâm Tẫn Nhiễm cũng bị Chu Duy Ân ôm lấy đưa ra bên ngoài.

Lại xuất hiện những tiếng vang nặng nề, Lâm Tẫn Nhiễm ngẩng đầu lên từ trong lòng Chu Duy Ân, sững sờ nhìn khe hở biển mặt.

“Anh ấy còn ở bên trong...”

Chu Duy Ân cũng không chậm trễ nữa, “Lâm Tẫn Nhiễm...”

“Anh ấy bị thương, anh ấy còn ở trong đó.” Lâm Tẫn Nhiễm mở to mắt nhìn đồng hồ cát, gần như không thể tin được mọi việc sẽ xảy ra trước mắt.

“Mọi người mau đi đi, ở đây động đất không ngừng, dường như ngọn núi này không chịu được nữa, đá mà trượt xuống là mấy người có thể mất mạng đấy!” Hiệu trưởng và mấy giáo viên sau khi sắp xếp ổn thỏa cho học sinh đã quay lại đây, chứng kiến hai học sinh được cứu ra và Lâm Tẫn Nhiễm như mất hồn ngồi trên mặt đất, bọn họ bước lên phía trước muốn đưa bọn họ ra khỏi đây.

Lâm Tẫn Nhiễm hất tay hiệu trưởng ra, điên cuồng chạy về phía trước, “Chu Chính Hiến, Chu Chính Hiến...”

“Bác sĩ Lâm! Ngọn núi này có thể sụp xuống!” Hiệu trưởng quát lớn.

“Su tử!” Ngô Quý Đồng xông lên phía trước giữ chặt Lâm Tẫn Nhiễm, “Mau lùi về sau đi!”

“Cậu có biết là anh ấy ở bên trong không?!” Lâm Tẫn Nhiễm quay đầu lại nhìn cậu ta, đôi mắt đỏ ngầu, “Cũng là vì cứu tôi trước cho nên anh ấy mới không đi lên, Quý Đồng, anh ấy bị thương!”

Ngô Quý Đồng cũng nghẹn ngào, vừa nãy trong lòng của cậu ta cũng mơ hồ nhận thấy Chu Chính Hiến có thể đã đoán được ít nhiều, cho nên... Anh ấy không muốn để Lâm Tẫn Nhiễm ở lại chịu chết.

“Chị đi theo em đi..”

“Cậu buông chị ra!” Lâm Tẫn Nhiễm kệt cậu ta, cô điên cuồng bới đồng hồ cát, không quan tâm mà quỳ lên đất đá.

Cô gọi tên anh, tay không ngừng bới đồng hồ cát, hát ra ngoài.

Tay của cô nhanh chóng bị cọ xát chảy đầy máu.

Chu Duy Ân khẽ chửi, chạy tới ôm ngang người Lâm Tẫn Nhiễm lên, “Bê tông ở chỗ này đã sụp xuống rồi, dựa vào những dụng cụ của chúng ta ở đây thì không thể mở đường, Lâm Tẫn Nhiễm, cô đừng phí công làm chuyện này nữa!”

“Tôi phải cứu anh ấy, phải cứu anh ấy, Chu Duy Ân, cậu giúp tôi đi, đá đè trên người sẽ rất đau.” Cuối cùng nước mắt Lâm Tần Nhiễm cũng rơi xuống, cô vừa bới vừa nói, nhưng mà trạng thái như một con rối không hồn, “Tôi biết rõ cảm giác này, thật sự rất khó chịu, có lẽ còn có thép nữa, cậu có biết thứ kia đâm vào mặt rất đau hay không... Nhanh lên, nhanh lên! Tôi cầu xin cậu, tôi cầu xin mọi người, cứu anh ấy có được không...”

Xung quanh lại mạnh mẽ rung chuyển, mọi người cách đó không xa chứng kiến bộ dạng của Lâm Tần Nhiễm mà mắt đều đỏ ửng. Bọn họ không nghĩ tới, một người luôn luôn bình tĩnh thản nhiên trong mắt mọi người, bác sĩ Lâm đối xử với ai cũng lãnh đạm lại có dáng vẻ như này.

Nhưng bây giờ bọn họ cũng không có cách nào cả, ngọn núi lung lay sắp sụp này làm người khác khủng hoảng, chẳng ai dám đem tính mạng của mình ra đùa giỡn cả.

“Chu Chính Hiến, anh đừng sợ, em nhất định sẽ cứu anh, em sẽ không để chuyện đó xảy ra với anh...”

“Thế nhưng mà, nhưng mà làm sao bây giờ... Em đào nhưng không mở được... Đều tại anh, sớm biết như vậy em sẽ không làm thế... Sớm biết nó sẽ sụp xuống, em đã ở với anh rồi, chúng ta... Chúng ta chết cùng nhau thì được rồi...”

Lâm Tần Nhiễm không ngừng run rẩy nói, cô dùng sức đẩy hòn đá, tay đã sớm đau không cảm nhận được gì nữa. Bây giờ cô chỉ biết ném đá đi, giống như ném ra được viên nào, anh cũng sẽ bớt đau một chút.

Hốc mắt Chu Duy Ân cũng nhanh chóng ướt, có lẽ anh ta chán ghét Chu Chính Hiến, nhưng mà anh ta chưa bao giờ có ý nghĩ để Chu Chính Hiến chết, anh ta luôn chống đối với anh, nhưng rõ ràng cũng chưa từng làm hỏng chuyện của anh.

“Này! Cô muốn chết cùng anh ta à? Tôi sẽ ở cùng cô!” Mắt Chu Duy Ân đỏ lên, cũng ngồi bên cạnh bới đá ra.

Đều là vô dụng, phí công.

Mọi người đều biết như thế, nhưng bọn họ cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa đến mức không nói ra lời, là bởi vì yêu nhiều mới có thể không để ý đến tính mạng của mình đi cứu người khác. Họ vốn cho rằng chỉ có tình thân mới có thể làm cho người ta quên đi bản thân, nhưng bây giờ mới phát hiện, thật ra tình yêu cũng có thể.

Yêu nhau đến tận xương tủy, sống lại một mình thì có ý nghĩa gì?

Thời gian dần dần trôi qua.

Đúng lúc này.

“Ở đây, ở đây!” Đột nhiên mắt Ngô Quý Đồng sáng ngời, cậu ta chạy đến cửa trường học giữ chặt mấy người, “Đồng chí, phía dưới này có người! Mau đến đây cứu anh ấy!”

Là mấy người mặc quân trang.

Lúc mọi người chứng kiến sự xuất hiện của nhóm người này, trong lòng kích động và hưng phấn như lửa đốt, từ lúc động đất đến giờ đã được bốn tiếng đồng hồ, bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện tại hiện trường.

“Người dân ở đây đều phải đi trước, ở đây rất nguy hiểm!” Trưởng nhóm nói rõ với Ngô Quý Đồng rồi để cho cấp dưới lấy dụng cụ ra chuẩn bị nghĩ cách cứu viện, “Ngọn núi này không an toàn, tất cả mọi người mau rút lui!”

“Su tử, có quân đội đến rồi chị! Chị đừng đào nữa!” Ngô Quý Đồng vừa khóc vừa cười giữ chặt Lâm Tẫn Nhiễm.

Lâm Tẫn Nhiễm kinh ngạc quay đầu lại nhìn những người mặc quân trang màu xanh lá, sợi dây kéo căng trong lòng cuối cùng cũng được thả lỏng không ít, “Cứu được anh ấy, còn cứu được anh ấy có phải không?”

“Chị đi ra trước đi đã.” Ngô Quý Đồng và Chu Duy Ân liếc nhau, hai người cùng kéo Lâm Tẫn Nhiễm ra ngoài.

Lâm Tẫn Nhiễm đứng bên cạnh, tất cả tinh thần lúc này của cô chỉ dựa vào suy nghĩ “Cứu anh”, nhưng ba tiếng vừa nãy hít thở không thông dưới đó và một lần sụp đổ nữa khiến cho cả người cô cũng bắt đầu choáng váng.

Ánh mắt Lâm Tẫn Nhiễm dần dần mơ hồ, cô mờ mịt thấy mấy người kia dùng gậy cạy đá, chứng kiến bọn họ gọi người, cũng nhìn máy móc được đưa đến.

Sẽ không có chuyện gì đâu.

Người gian xảo như anh làm sao có thể để mình gặp chuyện không may được, anh nhất định biết rõ anh mà xảy ra chuyện thì cô nhất định sẽ đau lòng, anh không để cô đau lòng đâu, cho nên... Nhất định anh sẽ không sao.

Chu Chính Hiến, em tin tưởng anh như thế, em ỷ lại vào anh như thế, anh nhất định sẽ không bỏ rơi em đúng không?

“Lâm Tẫn Nhiễm!”

“Su tử!”

Bên tai vang lên tiếng người khác gọi tên cô, cô nghĩ, sao mình lại như vậy, cô còn chưa thấy anh đi ra, cô muốn gắng gượng, cô không muốn chóng mặt, không thể chóng mặt...

Nhưng cô vẫn nhắm mắt lại, thế giới là một màu đen, lòng cô nóng như lửa đốt nhưng đã nhanh chóng mất đi ý thức.

Chương 63

Cả người đều đau, đầu rất choáng, lúc Lâm Tấn Nhiễm mở mắt ra thì đập vào mắt chính là trần nhà sáng chói.

“Nhiễm Nhiễm, hình như anh không thể xa em được rồi.”

“Nhiễm Nhiễm, anh phải đảm bảo không có chuyện gì xảy ra với em trước tiên.”

“Ngoan nào, lên đó chờ anh.”

Giọng nói của anh vẫn văng vẳng bên tai cô, trái tim Lâm Tấn Nhiễm bỗng nhiên chết dần, âm thanh sụp đổ và hình ảnh anh biến mất bỗng xuất hiện ngay trước mắt cô. Cô mạnh mẽ vén chăn lên ngồi dậy, nhưng vết thương lại đau nhức khiến cô phải khom người xuống.

“Ôi! Cô tỉnh rồi!” Y tá thấy vậy vội vàng chạy tới, “Cô đừng xuống giường, cô bị thương rồi.”

“Anh ấy đâu?”

“Cái gì... Người nào cơ?”

“Tôi hỏi cô, anh ấy đâu rồi?! Chu Chính Hiến! Anh ấy ở đâu?” Trong mắt Lâm Tấn Nhiễm tràn ngập sự sợ hãi, cô sợ nghe được tin xấu, nhưng lại không thể không hỏi để biết rõ.

“Tôi, tôi không biết, tôi vừa được đưa đến đây chăm sóc cô...”

Sau khi Lâm Tấn Nhiễm nghe xong liền đẩy cô ta rồi đi xuống giường, “Tôi đi tìm anh ấy.”

“Này! Cô ơi! Cô tỉnh táo lại chút đi!”

“Bỏ ra!”

“Lâm Tấn Nhiễm!” Đúng lúc này, Chu Duy Ân chạy vào, “Sao cô lại xuống giường?”

Lâm Tấn Nhiễm thấy anh ta thì như được cứu mạng, đột nhiên cô nắm chặt ống tay áo anh ta, “Anh ấy đâu, anh ấy đâu rồi?!”

“Anh ấy... Anh ấy ở phòng khác.”

“Đưa tôi đi!”

“Lâm Tấn Nhiễm, bây giờ cơ thể cô vẫn chưa bình phục, bên chỗ anh ấy có rất nhiều người.” Chu Duy Ân trấn an cô, “Chúng ta đang ở Tứ Xuyên, bác sĩ cũng ở đây, mọi người đều an toàn.”

“Tứ Xuyên...” Lâm Tấn Nhiễm ngẩn người, “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Chu Duy Ân mấp máy môi, “Hơn một ngày.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày, “Đưa tôi đi gặp anh ấy.”

“Cô...”

“Đưa tôi đi gặp anh ấy!”

Cả đoạn đường đi tìm anh, Chu Duy Ân cũng nói sơ qua về chuyện một ngày qua.

Chu Chính Hiến được cứu ra, lúc đó là người ở đây giúp, sau đó Chu gia ở Tứ Xuyên báo cho mọi người đến đây.

Sau khi chữa trị ở bệnh viện lớn, hiện tại anh đang nằm trong phòng VIP, chỉ là chưa tỉnh dậy.

“Trước đó đồng đồ nát không sập, anh ấy cũng bị thương mà đứng không?”

Chu Duy Ân dừng một lát, hơi khó khăn nói, “Bác sĩ nói phần lưng của anh ấy bị vật nặng đè lên, không ngất đi mà vẫn gắng gượng đưa mọi người ra ngoài... Cũng là kỳ tích.”

Cổ họng Lâm Tấn Nhiễm nghẹn lại, anh nói không sao cả, anh nói chỉ là vết thương nhỏ, rõ ràng không nhìn được phải kêu lên nhưng vẫn giả vờ như không có chuyện gì, con mẹ nó, Chu Chính Hiến thật sự là có tố chất lừa gạt.

Cuối cùng cũng tới gần phòng bệnh của anh, bởi vì Chu Chính Hiến vẫn chưa qua được cơn nguy kịch cho nên những người không có phận sự đều không thể vào trong.

Giờ phút này ở ngoài hành lang mọi người đều nghiêm túc trông coi.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm đến, tầm mắt của mọi người đều dừng lại trên người cô, Lâm Tấn Nhiễm không quan tâm đến mọi người, cô khập khiễng bước về phía trước, trong lòng chỉ nghĩ về anh.

Thiệu Tổ Oánh há hốc mồm muốn đi về phía Lâm Tấn Nhiễm, nhưng Chu Thòi Uẩn ở bên cạnh đã trực tiếp giơ tay trước mặt cô ấy, “Đứng lại.”

Thiệu Tổ Ánh, “Anh hai...”

“Hiện tại nhất định cô ấy không còn sức để nói chuyện với em.”

“Anh hai, anh cả sẽ không sao đâu đúng không?” Thiệu Tổ Oánh nghẹn ngào hỏi.

Chu Thời Uẩn cup mắt, “Đương nhiên sẽ không có việc gì, bây giờ anh ấy... làm sao nở rời đi.”

“Ừm... Anh nói rất đúng, anh cả luôn nhớ nhưng chị Nhiên Nhiên, giờ chị ấy trở lại rồi, làm sao anh ấy cam lòng...”

Chu Thời Uẩn “Ừ” một tiếng, đôi mắt lạnh lùng nhìn bóng lưng Lâm Tấn Nhiễm đang đứng bên ngoài phòng bệnh, anh ta biết cô gái trước mắt này đã từng là Nhiên Nhiên, trước kia anh ta không tiếp xúc nhiều với cô, nhưng anh ta nhớ rõ anh cả đối xử với cô bé này rất tốt, tốt đến mức làm cho mấy anh em bọn họ đều hơi ghen tị.

“Reng reng reng.” Điện thoại vang lên, Chu Thời Uẩn nhìn thoáng qua, đi vài bước đến phía bên kia hành lang, bấm nút nhận cuộc gọi, bên kia điện thoại nhanh chóng truyền đến giọng nói đầy lo lắng của phụ nữ, “Alo, Chu bảo bối, anh cả...”

Lâm Tấn Nhiễm đứng tựa vào cửa kính nhìn Chu Chính Hiến ở đằng xa, trên người anh cảm rất nhiều dây, ngoài tiếng tí tí của những thiết bị thì hoàn toàn không có tiếng động nào khác.

“Khi nào anh ấy sẽ tỉnh?”

“Không thể xác định được.” Hoắc lão phu nhân luôn ngồi một chỗ không biết đã đi đến chỗ cô từ lúc nào, mà Chu Minh không tìm thấy Lâm Tấn Nhiễm ở phòng bệnh của cô, lúc này cũng đi sang phòng bệnh của Chu Chính Hiến.

“Tần Nhiễm, sao con lại đứng đây, ngồi xuống trước đã.” Chu Minh lo lắng cho thân thể Lâm Tấn Nhiễm, vội vàng muốn bước đến đỡ cô ngồi xuống.

Lâm Tấn Nhiễm không để Chu Minh đỡ mình, cô nhìn chằm chằm vào bên trong, đột nhiên nói, “Xin lỗi.”

Hoắc lão phu nhân dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Lâm Tấn Nhiễm chán nản cười khô, “Đều do cháu nên anh ấy mới như vậy. Lão phu nhân, trong lòng bà nhất định đang trách cháu đúng không?”

Hoắc lão phu nhân yên lặng một lúc mới lên tiếng, “Cháu biết vì sao mấy ngày nay bà không quan tâm đến hai đứa không?”

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm đờ ra.

Hoắc lão phu nhân khẽ thở dài một tiếng, “Bởi vì bà hiểu rõ Chính Hiến, từ nhỏ đến lớn lòng dạ thẳng nhóc này rất tàn nhẫn, nếu không cũng không thể lẫn lộn trong giới kinh doanh ăn tươi nuốt sống người khác này, nó mà muốn cái gì, muốn làm gì, chỉ cần nó xác định thì tuyệt đối nó sẽ làm được.”

“Nó thích cháu, muốn ở bên cạnh cháu, nếu như bà ngăn cản nó, nó có thể bỏ mặc Chu gia cũng phải chống đối đến cùng với bà... Cô bé à, sau khi bà

biết rõ cháu là ai thì chưa từng có ý ngăn cản hai đứa, Chính Hiến có chấp niệm đối với cháu, mấy năm gần đây bà có thể nhìn thấy.” Lâm Tấn Nhiễm không nói gì.

Hoắc lão phu nhân tiếp tục nói, “Ngoài ra, cháu không cần xin lỗi, đây là... Chu gia nợ cháu.”

Lâm Tấn Nhiễm run lên, nợ?

Hiện tại cô cũng không quan tâm đến việc này, điều cô muốn chỉ là anh có thể hoàn hảo đứng trước mặt cô thôi.

Năm ngày trôi đi, anh qua khỏi cơn nguy kịch nhưng vẫn chưa tỉnh.

Lâm Tấn Nhiễm đã có thể đi vào phòng bệnh thăm anh, vì vậy cô thường xuyên ngồi ở phòng bệnh của anh cả ngày, bất kể có ai đến nói cô đi nghỉ ngơi thì cô vẫn vững như kiềng ba chân, cô thường hay nói một câu: Cô sợ khi anh tỉnh dậy mình không phải là người đầu tiên biết.

Rất nhiều người của Chu gia đến đây thăm Chu Chính Hiến, mà Hoắc lão phu dứt khoát ở lại Tứ Xuyên đợi đến lúc anh tỉnh. Chu Duy Ân thay đổi tính cách ôn ào, anh ta sẽ ngẫu nhiên ngồi trong phòng bệnh không nói một câu, chỉ ở cạnh Lâm Tấn Nhiễm. Sau khi trải qua chuyện này, anh ta cũng đã thông suốt hoàn toàn, không có người nào có thể thay đổi vị trí của Chu Chính Hiến trong lòng Lâm Tấn Nhiễm, vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Mà anh ta... Cứ như vậy đi, bây giờ thật sự chỉ cần thấy cô cười, chỉ cần làm cho cô vui vẻ là được rồi.

Hôm nay, Lâm Tấn Nhiễm vẫn đi vào phòng bệnh của anh.

Anh vẫn yên lặng nằm đó, ngoại trừ gương mặt không còn tái nhợt như trước nhưng vẫn không có gì khác biệt lắm, anh vẫn ở đó, chỉ là đang ngủ mà thôi.

Lâm Tấn Nhiễm giơ tay nắm chặt tay anh, tựa mặt vào lòng bàn tay anh, “Còn chưa tỉnh nữa à, anh muốn em đợi bao lâu?”

“Chu Chính Hiến, anh không tỉnh lại, em không vui chút nào.”

“Anh biết không, hôm qua Triều Triều đã đến, nó khóc rất nhiều, nếu hôm nay anh còn chưa tỉnh, đợi lát nữa nó đến không chừng sẽ khóc tiếp đây.”

...

Giữa trưa.

“Tấn Nhiễm.” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Tô Căng Bắc và Thiệu Tố Oanh đi đến, “Mười hai giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Lâm Tấn Nhiễm nhìn hai người bọn họ, “Mọi người đi đi, tôi không đói.”

Tô Căng Bắc và Thiệu Tố Oánh liếc nhau một cái, “Bác sĩ nói muốn kiểm tra cho anh cả một lần, một mình chị ở đây cũng không có chuyện gì để làm, trước tiên đi ăn cơm đã, chị cũng không thể kiệt sức được.”

Sau khi nói vậy thì thật sự là có mấy bác sĩ đi vào, nhìn bộ dạng bọn họ xem ra là muốn đẩy Chu Chính Hiến đi kiểm tra.

Lâm Tấn Nhiễm cũng đứng lên đi theo, “Tôi đi theo nữa.”

Bác sĩ nói, “Người nhà bệnh nhân không cần đi theo, không thể vào phòng kiểm tra.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Tôi chờ ở bên ngoài.”

“Haizz, chị theo bọn tôi đi ăn cơm trước đã.” Tô Căng Bắc bước tới ép cô, “Đợi chúng ta cơm nước xong xuôi thì anh cả cũng trở về rồi.”

Tô Căng Bắc và Thiệu Tố Oánh một trái một phải đưa người đi, thật ra hai cô ấy lo lắng cho Lâm Tấn Nhiễm, nhiều ngày như vậy, dường như cô đang trao đổi linh hồn cho người khác, bộ dạng hồn bay phách lạc như kia, nhìn thế nào cũng thấy đau lòng.

Ba người không đi xa mà ăn trong nhà hàng gần bệnh viện.

“Tôi ăn xong rồi.” Lâm Tấn Nhiễm vội vàng ăn rồi đứng lên, “Tôi đi về trước.”

“Này này này, chờ bọn tôi một chút!” Thiệu Tố Oánh và Tô Căng Bắc vội vàng đứng lên, Thiệu Tố Oánh đi thanh toán, Tô Căng Bắc thì đuổi theo Lâm Tấn Nhiễm, thật ra trong lòng bọn họ Lâm Tấn Nhiễm cũng là người bị bệnh, cô cần phải được quan sát từng giờ từng phút một.

Bởi vì thời gian bọn họ dùng cơm vô cùng ngắn, hơn nữa phòng kiểm tra lại tương đối gần cho nên Lâm Tấn Nhiễm đi đến phòng kiểm tra trước chứ không phải phòng bệnh.

“Bác sĩ, Chu Chính Hiến còn ở bên trong không?” Lâm Tấn Nhiễm hỏi bác sĩ vừa đi ra từ phòng kiểm tra.

“Cô nói Chu tiên sinh à?” Bác sĩ cười cười, “Không, anh ấy tỉnh rồi, bây giờ đang ở phòng bệnh, cô không biết sao?”

“Cái gì...” Lâm Tấn Nhiễm sững sờ, tiếp theo là mừng rỡ, mà Tô Căng Bắc và Thiệu Tố Oánh phía sau cô yên lặng liếc nhau một cái, fuck, rốt cuộc hôm nay bọn họ đã gây ra nghiệp chướng gì vậy?

“Lâm...”

Lời nói còn chưa dứt, hai người đã thấy Lâm Tấn Nhiễm chạy đến phòng bệnh, cô rất sốt ruột, cơ thể lão đảo suýt nữa đã ngã xuống.

“Chờ gì nữa? Đi thôi!” Tô Căng Bắc nói.

Thiệu Tố Oánh, “À!”

Lâm Tấn Nhiễm chạy một mạch không ngừng, lúc cô thật sự đã bước đến phòng bệnh thì bước chân cứng đờ, cô nhắm mắt lại, tay run rẩy, cuối cùng cũng đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng bệnh đã có người, Hoắc lão phu nhân, Chu Thời Uẩn, Chu Diển... rất nhiều người ở bên trong.

Lâm Tấn Nhiễm chậm chạp bước vào, mà lúc cô đến, căn phòng đang có tiếng nói chuyện bỗng yên tĩnh trở lại.

Tô Căng Bắc và Thiệu Tố Oánh đi đến với Lâm Tấn Nhiễm, Chu Thời Uẩn thấy Tô Căng Bắc liền kéo cô đến bên cạnh mình, “Đi đâu thế?”

Tô Căng Bắc hơi xấu hổ, “Vốn muốn đưa Tấn Nhiễm ra ngoài ăn một bữa, sau đó đi đi lại lại, không ngờ lại bỏ lỡ thời khắc anh cả tỉnh lại, ừm... Chị ấy đợi nhiều ngày như vậy, bề ngoài như thể sắp kiệt sức.”

Chu Thời Uẩn cười khẽ, trong mắt lộ vẻ cung chiêu, “Ngốc.”

Tô Căng Bắc liếc anh ta, nhưng lúc này cũng lười nói thêm, trong lòng tràn đầy hi vọng nhìn vào đôi nam nữ làm người khác lo lắng.

Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi tới gần, cô há hốc mồm muốn nói nhưng không nói nên lời, cơ thể cô giống như bị người khác giữ lại, rõ ràng cô muốn chạy tới ôm anh nhưng không hiểu sao hơi sợ hãi.

Đây là sự thật sao?

Giờ phút này anh ngồi trên giường, sắc mặt mặc dù vẫn hơi tái nhợt nhưng cuối cùng cũng có sức sống, dịu dàng nho nhã, là bộ dạng mà cô rất quen thuộc.

Lúc Lâm Tấn Nhiễm sững sờ nhìn Chu Chính Hiến, anh cũng ngược mắt nhìn về phía cô. Đôi mắt của anh hơi đảo, giống như hồ sâu đen thẳm trực tiếp hút cô vào.

Trong đôi mắt lẩn tẩn gợn sóng, cuối cùng lại biến thành ánh sáng nhẹ nhàng.

Tất cả đều trở nên yên tĩnh, bỗng nhiên anh cong môi cười, chậm rãi đưa tay ra với cô.

“Nhiễm Nhiễm, qua đây cho anh ôm một cái nào.”

Chương 64

Sau trận động đất ở Vân Nam, Chu Chính Hiến phải nghỉ dưỡng hơn nửa năm, Lâm Tấn Nhiễm lo lắng cho cơ thể của anh nên không màng ngày đêm ở bên cạnh chăm sóc anh. Điều đơn giản phải nói tới là cô trực tiếp ở trong phòng của anh dưới con mắt của tất cả mọi người Chu gia, chung giường chung gối với anh.

Không ai dám nói gì, cũng không ai dám thảo luận, bởi vì ngay cả Hoắc lão phu nhân cũng chỉ nhìn mà không nói gì.

Tóm lại... Mọi người ngoại trừ khiếp sợ ra còn rất kinh ngạc, nhất là mấy người phòng y tế đã từng là đồng nghiệp của Lâm Tấn Nhiễm, bọn họ đều có vẻ mặt đầy mờ mịt.

Hóa ra bên cạnh mình là phu nhân tương lai, haizzz... Hối hận vì đã không nịnh bợ đúng chỗ!

Sau này, Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm kết hôn theo như mong muốn của mọi người, bọn họ đặc biệt chậm rãi tận hưởng tuần trăng mật, cũng thuận tiện để lại một hạt giống trong tuần trăng mật.

Có lẽ vẫn có người còn ấn tượng, có một khoảng thời gian ngắn Hoắc lão phu nhân luôn muốn Chu Chính Hiến cưới vợ, bà còn nói với tốc độ không nhanh không chậm này của Chu Chính Hiến, có khi Chu Thời Uẩn có con rồi mà anh vẫn chưa có tí động tĩnh nào.

Mà bây giờ Hoắc lão phu nhân thấy khá mất mặt.

Nhưng mà việc mất mặt này làm bà rất vui.

Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm không giống với Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc, hai người kia phải sau khi kết hôn nhiều năm mới có con, mà Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm vừa kết hôn đã có con, tốc độ cực nhanh làm cho Chu Thời Uẩn hận không thể bế Tô Căng Bắc về phòng từng giây từng phút một.

Con đầu lòng của Chu Chính Hiến và Lâm Tấn Nhiễm là con trai, vốn đã có Triều Triều là thằng nhóc yêu quái, bây giờ có thêm một đứa con trai nữa, có thể thấy, sau này Chu gia sẽ gặp rất nhiều rắc rối.

Khi đứa bé còn chưa đầy một tuổi, Chu Chính Hiến bế con trai sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan ra. Về sau anh càng ngày càng cảm thấy không

đúng, rõ ràng là sinh con trai nhưng tại sao lại có cảm giác sinh ra một tình địch nhỉ???

Sau khi công việc của Lâm Tấn Nhiễm đi vào quỹ đạo thì càng ngày càng bận rộn, mà khi cô về nhà thì luôn dính lấy con trai, dạo này đều chơi với đứa con trai năm tuổi, dường như không thềm quan tâm đến anh

Chu Chính Hiến rất bất mãn, vì vậy có một ngày khi cô vừa về nhà đã chặn cô lại, “Nhiễm Nhiễm, em nhớ hôm nay là ngày gì không?”

“Hôm nay?” Lâm tấn Nhiễm dừng một chút nhưng không nghĩ ra được, “Là ngày gì?”

“Vậy mà em cũng không biết?” Chu Chính Hiến véo mặt cô, “Ngày quan trọng như vậy chúng ta phải ra ngoài ăn cơm, chỉ hai người chúng ta.”

Lâm Tấn Nhiễm không hiểu, “Vậy hôm nay là ngày gì?”

Chu Chính Hiến ho một tiếng, “Là ngày... chúng ta hôn nhau lần đầu.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

“Làm sao vậy, anh thấy ngày này rất đáng kỷ niệm.” Đối diện với biểu cảm im lặng của Lâm Tấn Nhiễm, Chu Chính Hiến vẫn nghiêm túc, “Đi thôi, anh chở em đến một nơi.”

Lâm Tấn Nhiễm ngăn cản anh, “Này này, đợi tí, để em đi xem Thụ Thụ trước đã.”

“Không cần xem, bây giờ đã đến giờ ăn cơm tối, có lẽ thằng bé đã được đến phòng ăn rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm “À” một tiếng, “Vậy thì thật tốt, chúng ta không ăn ở nhà thì cũng phải nói cho mọi người một tiếng.”

Nói xong cô đi về phía phòng ăn, Chu Chính Hiến nhú mày, không muốn để cho cô đi vì nếu gặp thằng bé kia thì cô sẽ không muốn đi nữa.

Gần đây Chu gia ăn cơm rất đúng giờ, tất cả mọi người tập trung lại cùng nhau ăn.

“Ôi chị dâu, chị về rồi à?” Máy ngày nay Thiệu Tố Oánh ở nhà, cứ nhìn thấy Lâm Tấn Nhiễm liền tới bắt chuyện, sau đó bày ra biểu cảm dễ thương, “Ôi, Thụ Thụ rất nghe lời, em cho thằng bé ăn cơm nó cũng ăn, không kén ăn tí nào.”

“Cô nhỏ à, thật ra cô không cần đút cơm cho cháu đâu, tự cháu ăn được.” Đứa bé năm tuổi chớp chớp đôi mắt sáng ngời, nói.

Thiệu tố Oánh cười như được mùa, “Do cô coi thường cháu à, được rồi được rồi, cô không đút, cô không đút nữa nhé.”

“Chính Hiến, Tấn Nhiễm, hai đứa cũng ngồi xuống ăn cơm đi.” Hoắc lão phu nhân lên tiếng.

“Không được, hôm nay bọn cháu có việc phải ra ngoài ăn.” Chu Chính Hiến nói.

Đứa bé nghe xong lập tức nhìn sang Lâm Tẫn Nhiễm, “Mẹ ơi mẹ đi đâu vậy?”

Lâm Tẫn Nhiễm khẽ cười, cô đi đến trước mặt thằng bé phui mấy hạt cơm xuống, “Không biết, hỏi cha con đi.”

“Con cũng muốn đi, con cũng muốn ra ngoài ăn cơm.” Thằng bé lập tức buông đũa xuống, dùng đôi mắt đáng thương nhìn Lâm Tẫn Nhiễm, “Ăn cái gì ngon đi mẹ, ăn cái lẩu xiên que lần trước mình đúng không ạ?”

“Khụ khụ!” Lâm Tẫn Nhiễm liếc mắt nhìn con trai, cái này không thể nói lung tung, việc cô bí mật dẫn thằng bé đi ăn “Thực phẩm rác rưởi” sao có thể để cho người khác biết được?

Thằng bé lập tức hiểu ý, vì vậy thấp giọng nói, “Mẹ à, mẹ và cha đi ăn vụng đồ ăn ngon không thể không dẫn con đi.”

Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng mọi người ở đều nghe thấy, bà cụ nhìn thằng bé đang khẩn trương cười rộ lên.

Lâm Tẫn Nhiễm néo néo gương mặt mềm mịn của thằng bé, “Việc đó...”

“Được.” Chữ còn nói ra miệng thì người đàn ông phía sau đã kéo cô.

Lâm Tẫn Nhiễm khó hiểu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu tiên sinh nhà cô đang liếc con trai bảo bối, nói, “Ăn cơm đi, ngoan ngoãn đợi cha mẹ về.”

Thằng bé há to miệng, “Cha mẹ không dẫn con đi...” Nói xong lại nhìn về phía Hoắc lão phu nhân, vẻ mặt đầy tủi thân, “Cụ ơi, cha cháu không dẫn cháu đi kìa...”

Hoắc lão phu nhân cung chiều thiếu gia nhỏ này thì ai cũng biết, thằng bé vừa khóc vừa mách như vậy khẳng định người già sẽ mềm lòng. Giống như dự đoán, Hoắc lão phu nhân liếc nhìn Chu Chính Hiến, lập tức lên tiếng, “Chính Hiến, dẫn thằng bé đi với, thằng bé dính hai đứa lắm.”

Chu Chính Hiến thầm suy nghĩ, là dính vợ anh, không phải dính anh.

“Mẹ ơi, bé con, bé con đi.”

Đương nhiên là Lâm Tẫn Nhiễm bằng lòng, cô vừa định đi qua bế thằng bé thì người nào đó đứng bên cạnh lập tức trầm giọng nói, “Chu Tư Thụy.”

Chu Chính Hiến gọi tên đầy đủ, thằng bé lập tức im lặng. Toàn bộ Chu gia đều biết, Chu Chính Hiến nhìn tao nhã như vậy nhưng một khi nổi giận thì không ai dám nói một chữ không.

“Đi đến đây với cha.”

Thằng bé dừng lại một chút, “...Vâng.”

Một lớn một nhỏ một trước một sau đi sang bên cạnh, Lâm Tấn Nhiễm nhìn bộ dạng của hai người, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Một lát sau, Chu Chính Hiến thì tinh thần sáng khoái, mà thằng bé thì cúi đầu ủ rũ trở về.

“Tổ Oánh, trông nó ăn cơm đi, sau khi nó ăn xong thì dẫn nó đến chỗ giáo viên đọc sách.” Chu Chính Hiến thản nhiên nói.

“Vâng, em biết rồi anh cả.”

“Đi thôi.” Chu Chính Hiến đưa tay nắm lấy tay Lâm Tấn Nhiễm, cầm lấy xong thì quay ra nói với mọi người, “Mọi người ăn đi, bọn cháu đi trước.”

Lâm Tấn Nhiễm, “Này này, Thụy Thụy...”

Chu Chính Hiến, “Thụy Thụy ngoan ngoan ăn cơm rồi, kệ nó đi.”

Chu Tư Thụy vội vàng đáp lời, bày ra vẻ mặt “Cha mẹ mau đi đi, con vẫn ổn”, “Cha mẹ đi chơi vui vẻ, nhớ về sớm nhé.”

Lâm Tấn Nhiễm: “???”

Sau khi hai người lên xe Lâm Tấn Nhiễm mới hỏi, “Anh nói gì với con vậy, tại sao đột nhiên nó không đi nữa?”

“Uy hiếp nó thôi.”

“Hả?” Lâm Tấn Nhiễm dừng lại một chút, vừa bực mình vừa buồn cười, “Con ruột của anh mà anh như thế đấy, cái bộ dạng gian trá xảo quyệt kia anh đừng áp dụng lên con trai nhà mình.”

Chu Chính Hiến nghiêng đầu nhìn cô, “Không có cách nào khác, ai bảo nó muốn phá hoại thế giới của hai người của chúng ta. Nhiễm Nhiễm, việc này không thể chấp nhận được, kể cả con cũng không được.”

Lâm Tấn Nhiễm chống cằm nhìn anh, “Cho nên anh đã nói cái gì?”

“Cũng không nói gì...” Chu Chính Hiến suy nghĩ một chút rồi nói, “Bà nội rất thích cái cốc Lưu Ly, em còn nhớ không?”

“Ừm, nghe nói là ông nội để lại, là đồ trong triều đình từ thời Đường.” Lâm Tấn Nhiễm nghi ngờ hỏi, “Không phải thảng trước anh làm vỡ nó sao, nói ra để làm gì vậy?”

“Cái đó quý giá vô cùng, ông nội mất rồi, bà nội luôn luôn giữ nó như bảo vật.” Chu Chính Hiến mỉm cười, nhìn cô một cái, “Và anh muốn sửa lại một chút, thứ đó do Thụy Thụy làm vỡ, không phải anh.”

“Là thằng nhóc đó để anh gánh tội thay thôi.” Chu Chính Hiến dừng lại một chút mới nói tiếp, “Nhưng mà giờ nó cũng đã biết, anh giám sát và điều khiển tất cả. Cho nên anh nói với nó, nếu nghe lời anh thì anh sẽ không vạch trần nó.”

Lâm Tấn Nhiệm cạ lời, “Lúc ấy anh dứt khoát nhận mình làm vỡ cái cái lưu ly chính là để làm việc này à? Em thật sự phục hai người luôn, ai cũng vô vị hết.”

Chu Chính Hiến không cảm thấy “vô vị” chút nào, ngược lại rất hào hứng nói, “Nhiệm Nhiệm, tháng sau em có mấy ngày nghỉ phép đúng không?”

“Ừm.”

“Vậy thì tốt, nghĩ xem muốn đi đâu chơi đi, chúng ta ra ngoài nghỉ ngơi.” Nói xong Chu Chính Hiến lại bổ sung thêm một câu, “Chỉ hai người chúng ta.”

Ngày nào Chu Tư Thụy cũng bị bỏ rơi, vài năm sau từ vẻ mặt “Cha lại cướp mẹ của con rồi” trở thành “Cha thật sự rất vô vị”.

Hôm nay, chaa mẹ ra ngoài đi du lịch, bạn nhỏ Chu Tư Thụy bảy tuổi rảnh rỗi chán nản liền đi tìm anh họ Nghiêm Triều để chơi. Lúc này Nghiêm Triều đã là thiếu niên mười lăm tuổi, lúc này đang dựa vào ghế salon ăn đào, thái độ lười biếng có tám phần giống Chu Duy Ân.

“Tư Thụy, em đến rồi.” Nghiêm Triều ngược mắt lên nhìn thẳng bé, “Anh vừa định đi gặp em, nhưng mà lại gặp lão Triệu nên ra đây chờ. Haizz, khi còn bé cũng là ông ấy dạy anh, bây giờ nhìn ông ấy anh vẫn thấy hốt hoảng.”

Chu Tư Thụy bật cười, giật lấy quả nho trong tay anh họ, “Nghe nói chú nhỏ về rồi, chú ấy đâu ạ? Sao em không thấy chú ấy?”

“Chắc đang ở trong phòng, sao thế, em tìm cậu nhỏ à?”

“Đúng vậy, mấy hôm trước chú ấy hứa mang robot biến hình từ Mỹ về cho em đấy, em vẫn đang chờ đây này.”

“Robot?” Nghiêm Triều liếc nhìn thẳng bé, “Quả nhiên là trẻ con, vẫn thích mấy thứ đồ chơi này.”

Chu Tư Thụy cười nhạt, giọng nói non nớt nhưng vẫn nghiêm túc đáp lại, “Tập đoàn liên hợp quốc Aldebaran của Mỹ và Pháp đã có nghiên cứu mới nhất, đây là người máy cao cấp trang bị kỹ thuật phân biệt giọng nói, có thể biểu lộ tình cảm trên mặt, giọng nói đều được xử lý. Nhưng mà... em nghĩ em có nói anh cũng không hiểu.”

Nghiêm Triều, “Thằng bé này...”

“Em muốn đi tìm chú nhỏ, để xem thành phẩm có dễ dùng hay không.” Nói xong, Chu Tư Thụy lập tức đứng dậy đi đến cửa.

“Em chờ một chút, chờ một chút.” Nghiêm Triều ném quả nho, “Nói khoa trương làm gì, anh đi xem với em.”

Hai người đi đến trước phòng Chu Duy Ân, nhưng gõ cửa một lúc lâu cũng không có người đáp lại. Nghiêm Triều lúc bé thường xuyên đi thẳng

vào phòng Chu Duy Ân, bây giờ cũng tự nhiên như vậy, không khách khí đẩy cửa vào.

“Thật sự không có ở đây, cậu nhỏ đi đâu rồi nhỉ?” Nghiêm Triều nằm xuống giường Chu Duy Ân, “Anh đoán là đi ra ngoài rồi, Tư Thụy, em tự tìm con robot kia đi, có khi nó ở trong phòng đó.

“Được ạ.”

Chương 65

Chu Tư Thụy tìm một vòng cũng không thấy robot mà thằng bé mong chờ, vì vậy thằng bé định gọi thằng cho Chu Duy Ân. Vừa định lấy điện thoại ra chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng nói chuyện.

“Về rồi!” Nghiêm Triều đang chơi liền kéo Chu Tư Thụy.

Hai người núp sau giá sách, đợi đến lúc Chu Duy Ân đi qua định dọa cho anh ta hoảng sợ.

“Anh sai rồi được không, cái đó là từ mấy năm trước, anh còn chẳng biết là nó ở trong phòng anh nữa.” Theo giọng nói của Chu Duy Ân vọng đến, có hai người từ từ bước vào.

Một nam một nữ, nam là Chu Duy Ân, người con gái anh ta đang nói chuyện là cô bạn gái Đinh Nhạc Dung vừa quen mấy tháng.

Chu Tư Thụy nhìn hai người qua khe hở của đồng sách, nghe mọi người nói, chú nhỏ và bạn gái ở cạnh nhau lâu rồi, trước kia là nữ đuổi nam chạy, nhưng bây giờ ngược lại, nam lại sống chết đuổi theo nữ.

“Chu Duy Ân, cái này vốn để bên trong bàn học của anh, chỗ rõ ràng như vậy mà anh có thể không biết sao?” Đinh Nhạc Dung rõ ràng hơi mệt mỏi, “Khi còn nhỏ là em không hiểu chuyện, anh không thích em mà em vẫn mặt dày theo đuổi anh. Nhưng sau này em nhận ra, em buông tha cho anh... Nhưng lần này là anh trêu chọc em trước, anh không thể từ bỏ chị ấy thì tại sao lại đùa giỡn em?”

“Em nói vợ vẫn gì đấy, cái gì gọi là anh không buông bỏ cô ấy được?” Chu Duy Ân ôm vai cô ta, dịu dàng nói, “Đây là Chu gia, em đừng nói mấy thứ này ở đây, nếu không người khác nghe thấy thì không biết sao nữa.”

“Ở đây không có người.” Mắt Đinh Nhạc Dung đỏ ửng, “Dù sao đi nữa tình yêu của anh dành cho em vẫn không bằng lúc trước anh dành cho Lâm Tấn Nhiễm.”

“Bộp.” Chu Tư Thụy vô cùng bất ngờ, không cẩn thận làm rơi cuốn sách.

Nghiêm Triều vội vàng bịt miệng Chu Tư Thụy, trời ơi, sao có thể để cho đứa bé Tư Thụy nghe mấy cái không nên nghe này chứ, thật sự hôm nay ra ngoài quên không xem hoàng lịch.

“Ai đó?” Chu Duy Ân bực mình hỏi.

“Khụ khụ, cái đó... Là cháu.” Nghiêm Triều buông Chu Tư Thụy, cam chịu số phận bước ra ngoài, “Cậu nhỏ, cậu về rồi.” Nói xong lại nhìn về phía Đinh Nhạc Dung nói, “Cháu chào mẹ nhỏ.”

Đinh Nhạc Dung hơi xấu hổ, cô ta lườm Chu Duy Ân một cái rồi mở cửa chạy ra ngoài.

“Ôi Dung Dung...” Chu Duy Ân bực bội, cầm cuốn sách đập lên mặt bàn, “Đáng chết.”

“Cậu nhỏ.” Nghiêm Triều liếc nhìn cuốn sách nhỏ, “À... Cái này, sao cậu nhỏ không vứt nó đi, cho dù không muốn vứt thì cũng phải giấu kỹ chứ.”

Cái thứ trên bàn này khi còn bé Nghiêm Triều từng xem qua, bên trong có một đồng chữ nhưng chỉ là một cái tên: Lâm Tẫn Nhiễm, Lâm Tẫn Nhiễm, Lâm Tẫn Nhiễm,...

Chu Duy Ân liếc thẳng bé, “Không có việc gì sao cháu lại ở phòng cậu làm gì?!”

“Cháu... Tư Thụy tìm cậu đó.”

“Tư Thụy?” Chu Duy Ân dừng lại một lát, “Người đâu?”

“Cháu ở đây.” Chu Tư Thụy lặng lẽ đi ra từ sau giá sách, cậu bé ngược mắt lên, dùng đôi mắt vô tội nhìn Chu Duy Ân, “Chú nhỏ, vừa nãy hai người...”

“Trẻ con nghe cái gì lại không nghe!” Chu Duy Ân vội che giấu lòng mình, “Này, mặc kệ lúc nãy cháu nghe được cái gì, quên hết đi cho chú.”

Nghiêm Triều cũng giả vờ làm người lớn, quay đầu trừng mắt với Chu Tư Thụy, “Quên hết tất cả, nghe rõ chưa?”

Chu Tư Thụy: “...”

Về sau, khi Chu Chính Hiến và Lâm Tẫn Nhiễm đi du lịch về.

Suốt mấy ngày nay, Chu Chính Hiến phát hiện con trai nhà mình thích nhìn anh than thở, hơn nữa gần đây cậu bé cực kỳ hiểu chuyện, vô cùng bất thường tình nguyện để anh và Lâm Tẫn Nhiễm hưởng thụ thế giới hai người.

Đối với sự thay đổi của con trai, ngay từ đầu Chu Chính Hiến đã thấy kỳ lạ, nhưng mà anh thích tình trạng này cho nên cũng không hỏi, cuối cùng lại cho rằng mình... Có phương pháp dạy con.

Xế chiều ngày nào đó, Chu Tư Thụy mang bài tập của mình đến thư phòng của Chu Chính Hiến.

“Cha ơi, giáo viên của con nói bài tập cần có chữ ký phụ huynh.”

“Ừ, mang đến đây.”

Chu Chính Hiến thả tài liệu xuống, nhìn con trai nhà mình đi qua bàn làm việc đến cạnh anh, sau đó đặt quyển vở trước mặt anh, “Vâng ạ.”

Chu Chính Hiến không xem qua nội dung bài tập mà ký luôn, thật ra với trình độ của Chu Tư Thụy thì mấy bài tập này của trường như đồ chơi trẻ con vậy.

Trước kia Chu Tư Thụy đợi anh ký xong sẽ ôm vở chạy đi, nhưng lần này cầm vở bài tập nhưng vẫn chưa có ý định đi.

“Làm sao vậy?” Chu Chính Hiến đưa tay xoa đầu thằng bé, dịu dàng hỏi, “Con có gì muốn nói à?”

Chu Tư Thụy gật đầu, rất nghiêm túc nói, “Cha ơi, con hiểu cha rồi.”

Chu Chính Hiến sững sờ, “Hả?”

“Cha nói đúng, mẹ vừa thông minh lại xinh đẹp, thật sự có rất nhiều người nhìn mẹ.”

Chu Chính Hiến nhíu mày, “Quý nhỏ, con muốn nói cái gì?”

“Không muốn nói gì cả.” Chu Tư Thụy ra vẻ sâu xa vỗ vỗ vai Chu Chính Hiến, “Con phát hiện có nhiều người thích mẹ.”

Mấy chú ở bệnh viện đối xử với mẹ rất tốt, chú quân nhân thường xuyên đến thăm mẹ cũng rất tốt, bây giờ đến cả chú nhỏ cũng... Haizzz, lúc này cậu bé nhận ra mình và cha ở cùng một chiến tuyến, mẹ là của cha, ai cũng không thể cướp mẹ đi.

“Thụy Thụy, ngoan ngoãn nói cho cha nghe, ai thích mẹ con rất nhiều. Hừm?” Chu Chính Hiến híp mắt, trong giọng nói có mùi lừa gạt, “Con thấy ai đối xử với mẹ tốt, nói ra sẽ có quà.”

“Quà gì ạ?” Đôi mắt Chu Tư Thụy sáng lên.

“Không phải con thích đủ loại robot sao, nghe nói lần này chú nhỏ về có mang theo một con.” Chu Chính Hiến nói, “Nếu tin tức của con đáng tin cậy, con nói một cái, cha cho con một con, có được không?”

Chu Tư Thụy cau mày, “Thật hay giả vậy ạ, cha sẽ lại giống như chú nhỏ, đi mua robot cho con nhưng rồi cũng không mua được á?”

Chu Chính Hiến gõ trán thằng bé, “Sao nào, con cảm thấy cha không có năng lực giống chú nhỏ của con à?”

Đương nhiên Chu Tư Thụy không nghĩ như vậy, cậu cảm thấy chú nhỏ hoàn toàn đáng tin cậy ở mặt này vì chú nhỏ đi khắp nơi, cái này thì chú dễ tìm, nhưng cha của cậu thì không như hồi trước, bận rộn muốn chết, lúc không bận rộn thì đặt toàn bộ tâm tư lên người mẹ.

“Được rồi, con tin tưởng cha.” Chu Tư Thụy nói.

“Tốt lắm.” Sau đó Chu Chính Hiến nhích lại gần, ánh mắt lười biếng nhưng mạnh mẽ nhìn Chu Tư Thụy, “Cho nên con vừa mới nói rất nhiều người... Là những ai?”

“À, đương nhiên là bác sĩ làm cùng với mẹ trong bệnh viện rồi.” Chu Tư Thụy thấp giọng nói, “Chú kia mới chuyển đến, nghe nói tay nghề rất lợi hại, mẹ hay tán thưởng chú ấy.”

Dứt lời, cậu bé thấy sắc mặt cha mình trầm xuống.

“Cha, con đã khai ra một người rồi, cha nhớ robot của con đấy nhé.” Chu Tư Thụy nói xong thì cầm quyển vở đi, để lại một mình Chu Chính Hiến trong thư phòng suy nghĩ về đời người: làm sao để bóp chết tình địch.

Sau khi Chu Tư Thụy ra khỏi thư phòng thì thâm thở phào nhẹ nhõm. Cậu cũng sẽ không nói cho cha chuyện của chú nhỏ đâu, bình thường chú nhỏ đối xử với cậu bé tốt như vậy, không thể tùy tiện bán đứng được.

Sau khi có tin tức của con trai, Chu Chính Hiến dính lấy Lâm Tẫn Nhiễm nhiều hơn.

Người của Chu gia cũng biết, Đại thiếu gia nhà họ chiều chuộng phu nhân đến tận trời, không chỉ mình anh cưng chiều, anh còn muốn người khác phải nghe theo cô. Nếu nghe được ai dám nặng lời với cô, Đại thiếu gia sẽ quang minh chính đại hành hạ người đó đến chết.

Nhớ năm đó, Đại thiếu gia còn trẻ đã cực kỳ khẩu phật tâm xà¹, nhưng sau khi yêu đương rồi kết hôn, càng ngày càng giống con mèo...

(1) Khẩu phật tâm xà: ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác

Đúng lúc Chu Chính Hiến ở cửa thư phòng, chợt nghe thấy bên trong có tiếng trách móc, bước chân Lâm Tẫn Nhiễm dừng lại, nhìn ra sau lưng thì thấy Chu Diễm đang đi tới, “Bên trong có chuyện gì vậy?”

Chu Diễm nói, “Ừm, là chuyện của công ty, Tiểu Lục gây họa, không xác định kỹ mà đã ký hợp đồng, số lượng không ít, bây giờ đang bị dạy dỗ.”

Tiểu Lục là đứa bé ở nhánh khác của Chu gia, bởi vì từ bé có tư chất hơn người nên Chu Chính Hiến để cậu ta làm bên cạnh mình, hơn nữa luôn luôn bồi dưỡng cậu ta, hi vọng cậu ta có thể đạt đến trình độ như Chu Diễm. Nhưng mà tính cách Tiểu Lục không thận trọng như Chu Diễm, làm việc thường hay nóng nảy.

“Hợp đồng gì mà cậu ta có thể trực tiếp được ký chứ, cậu ta cũng chỉ là thằng nhóc con hai mươi mấy tuổi đầu thôi mà.”

Chu Diễm mỉm cười, “Hạng mục kia do cậu ấy phụ trách, thật sự có quyền này. Còn nữa, hai mấy tuổi đầu cũng không phải đứa bé, lúc đó thiếu gia đã sớm một mình đảm nhiệm một phần công ty rồi.”

Lâm Tấn Nhiễm nhú mày.

Chu Diễm đẩy cửa đi vào, Lâm Tấn Nhiễm cũng đi vào theo. Trong thư phòng có mấy người của công ty đang đứng, người ở giữa đang nghiêm mặt là Tiểu Lục.

Mà trừ mấy người này, Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi cũng ở đây, nhưng mà họ ngồi trên ghế salon, rõ ràng là đến đúng lúc Chu Chính Hiến đang dạy dỗ người ta.

“Chị!” Tiểu Lục thấy Lâm Tấn Nhiễm thì hai sáng lên, “Chị, chị trở về rồi!”

Bình thường quan hệ của Tiểu Lục và Lâm Tấn Nhiễm cũng không tệ lắm, ngày thường đều mở miệng gọi một tiếng “chị” vô cùng thân thiết. Hơn nữa mỗi lần cậu ta bị Chu Chính Hiến dạy dỗ đều lặng lẽ dùng Lâm Tấn Nhiễm làm Chu Chính Hiến rời mắt.

Quả nhiên, Chu Chính Hiến thấy Lâm Tấn Nhiễm tới thì sắc mặt cũng dịu đi.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Tiểu Lục, “Sao thế, gây chuyện rồi à?”

Tiểu Lục nháy mắt ra hiệu, ý là mau giúp đỡ em.

“Tiểu Lục, ngày mai lên công ty tự mình rời khỏi hạng mục này.” Chu Chính Hiến ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt trầm xuống.

Lòng Tiểu Lục thất lại, bày ra vẻ mặt tủi thân cho Lâm Tấn Nhiễm xem.

Chu Chính Hiến nhú mày, “Nhìn cô ấy làm gì, còn không đi đi.”

“Em, em biết rõ lần này do em kích động, nhưng mà, nhưng có thể cho em một cơ hội nữa không?”

“Đời người có rất nhiều chuyện chỉ có một cơ hội.” Chu Chính Hiến hơi cong môi, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm túc, “Nếu mỗi hạng mục cậu đều kích động một lần thì bao nhiêu tiền đều có thể bị cậu phá hết.”

Tiểu Lục nghe xong thì khuôn mặt trắng bệch.

Lâm Tấn Nhiễm nhìn Tiểu Lục, lại nhìn mấy người đứng bên cạnh không dám thở mạnh, “Khụ khụ, mọi người thảo luận lâu rồi nhỉ, tôi cho người mang đồ uống lên nhé.”

Nói xong cô nhìn về phía Đinh Viễn Hằng và Quách Vũ Phi, “Uống cái gì?”

“À... Gì cũng được, chúng tôi không có ý kiến.”

Quách Vũ Phi liên tục gật đầu, “Đúng đúng, chúng tôi không có ý kiến.”

Lâm Tấn Nhiễm gật đầu, đang định đi ra cửa thì nghe thấy người ngồi sau bàn làm việc nói, “Đến đây.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại.

“Nhiễm Nhiễm, đến đây.”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu đi đến, lại thấy người nào đó nói với hai người bạn thân, “Muốn uống cái gì thì tự mình ra ngoài lấy mà uống, đừng làm phiền vợ tôi.”

Chương 66

Quách Vũ Phi và Đinh Viễn Hằng nhìn nhau, bọn tôi đâu có gây chuyện, là vợ anh hỏi bọn tôi muốn uống gì mà!

Lâm Tấn Nhiễm không thể nào chống đối lại người đàn ông đang giận giữ, cô đi ra phía trước, anh quay người tựa vào bàn làm việc nhìn cô, “Được rồi, đừng nhứ mày nữa, hung dữ như vậy dọa Tiểu Lục rồi.”

Chu Chính Hiến cầm chặt tay cô, “Em không thấy nó làm chuyện ngu xuẩn gì đâu.” Mặc dù nói như thế nhưng sắc mặt Chu Chính Hiến đã dịu đi vài phần.

“Cậu ấy còn nhỏ, cần anh chỉ dẫn nhiều.” Lâm Tấn Nhiễm dứt lời liền liếc nhìn Tiểu Lục, “Cậu phải nhớ kỹ, không có lần sau đâu đấy.”

Tiểu Lục do dự một lúc mới nói, “Vậy hạng mục lần này em có thể không rút ra được không, em theo nó cũng lâu rồi, chị, cầu xin chị...”

Lâm Tấn Nhiễm khẽ ho một tiếng, thằng nhóc này còn biết cầu xin cô.

“Xong rồi, ra ngoài trước đi, chuyện này ngày mai nói sau.” Chu Diễm đứng đấy nói với mọi người.

“Haizz, bọn em đi trước đây.” Quách Vũ Phi vươn vai đứng lên, nói với Chu Chính Hiến, “Anh cực kỳ không có nhân tính, có lẽ cũng không muốn đáp lại bọn em.”

Chu Chính Hiến liếc mắt nhìn anh ta, ý kia rõ ràng là, “Cậu hiểu là tốt rồi.”

Mọi người vội vã ra khỏi thư phòng, Tiểu Lục trước khi đi còn không quên nháy mắt với Lâm Tấn Nhiễm.

Bên ngoài thư phòng.

“Thằng nhóc này thật sự thông minh, lần này coi như cậu cầu xin đúng người.” Quách Vũ Phi khoác vai Tiểu Lục, nói.

Tiểu Lục vẻ mặt đau khổ, “Không biết lần này em còn cơ hội nữa không đây...”

“Chỉ cần Lâm Tấn Nhiễm chịu mở miệng, một lần nữa ở lại tổ hạng mục này thì không phải việc khó.” Quách Vũ Phi nói, “Vị hoàng đế nhà các cậu nhìn qua là bộ dạng công chính liêm minh, nhưng chỉ cần liên quan đến Lâm Tấn Nhiễm... Tôi nói cho cậu biết, đó là không có nguyên tắc.”

Một đám người đi phía sau nghe vậy liền cười, mà Chu Diễm thì đồng ý, khẽ gật đầu.

Lúc này trong thư phòng.

Chu Chính Hiến kéo Lâm Tấn Nhiễm ngồi lên đùi mình, sau đó ôm eo cô nói, “Làm sao vậy, muốn xin cho cậu ta à?”

“Trông rõ ràng vậy sao?”

Chu Chính Hiến vuốt vuốt tóc cô, “Có.”

“Em biết rõ tính cách của cậu ấy quá kích động, nhưng mà trải qua việc này, em nghĩ lần sau cậu ấy sẽ thay đổi.” Lâm Tấn Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, “Cậu ấy do một tay anh dẫn dắt, anh cam lòng làm vậy sao?”

Chu Chính Hiến hừ lạnh, “Chu gia liên tục có nhân tài, thiếu cậu ta thì cũng chẳng thay đổi gì.”

Lâm Tấn Nhiễm cười một tiếng, “Vâng, nhưng Tiểu Lục rất tốt, trong lòng anh nhất định vẫn khá thích cậu ấy. Em thấy được lần này anh sẽ tha thứ cho cậu ấy.”

Chu Chính Hiến liếc nhìn cô, “Rất tốt? Quá tốt? Có bằng anh không?”

Lâm Tấn Nhiễm không thể tưởng tượng được, “Anh còn so đo với một thằng nhóc sao?”

Chu Chính Hiến ghé vào tai cô, trầm giọng xuống, “Hiếm khi thấy em khoa trương khen người khác tốt như vậy.”

“... Đồ ấu trĩ.”

“Như này đi Nhiễm Nhiễm...” Chu Chính Hiến đột nhiên trở nên nham hiểm, “Em muốn tha thứ cho cậu ấy, vậy em biểu lộ thành ý được không?”

Lâm Tấn Nhiễm nhàn nhã dựa vào người anh, “Thành ý như thế nào?”

“Ví dụ như... Hiến thân chẳng hạn?” Người đàn ông sau lưng ung dung nói.

Lâm Tẩn Nhiễm dừng lại, dùng khuỷu tay đập xuống người anh, “Biết ngay anh sẽ nói ra mấy chuyện không có ý nghĩa mà.”

“Như vậy mà không có ý nghĩa?” Chu Chính Hiến thản nhiên thò tay vào áo cô, lúc mở miệng giọng nói đã khàn khàn, “Em bận rộn mấy ngày nay rồi... Anh thấy chuyện này rất có ý nghĩa.”

Nói xong anh xoay ngược cô lại, ôm cô đặt lên trên bàn làm việc. Không cho cô nhảy xuống, anh dùng hai chân chặn cô ở giữa.

“Này này, chuyện này, anh đừng làm bừa.” Lâm Tẩn Nhiễm giơ tay bịt miệng anh lại, dờ khóc dờ cười đẩy anh ra xa.

Chu Chính Hiến mím môi, cởi bỏ vật cản của cô, trực tiếp để lên mặt bàn, “Đây là chỗ của anh, tại sao lại làm bừa?”

Lâm Tẩn Nhiễm không cho anh hôn mặt cô, vì vậy anh liền hôn thẳng xuống cổ. Hai tay của anh chống bên hông cô, hôn dọc từ cổ đến vành tai, một lúc sau lại đi xuống, cuối cùng dừng lại ở ngực cô.

Quần áo bị kéo lộn xộn không chịu nổi, mặc dù chưa cởi bỏ hết, nhưng bộ dạng nửa kín nửa hở này thật sự rất mê người.

Lâm Tẩn Nhiễm thở gấp, “Chu Chính Hiến, lát nữa sẽ có người vào.”

Chu Chính Hiến thò tay vào trong quần cô, vuốt ve nhẹ nhàng từ bụng xuống bắp đùi, như có dòng điện chạy tán loạn trong cơ thể, Lâm Tẩn Nhiễm nghẹn ngào một tiếng, “Anh có nghe lời em nói không đấy...”

“Nghe rồi.” Anh cúi người xuống, “Nhưng không có sự cho phép của anh, sẽ không có người đi vào.”

“Con trai anh không có thói quen đó.”

“Nó vẫn đang đi học, em quên rồi à?” Chu Chính Hiến khó chịu nhíu mày, dứt khoát cởi quần của cô ra. Kéo quần xuống dưới, “Nói tới con... Nhiễm Nhiễm, không phải chúng ta đã đồng ý sinh con gái rồi sao?”

Lâm Tẩn Nhiễm cảm nhận được ngón tay anh đang đi sâu vào, gương mặt cô đỏ lên, giọng nói cũng trở nên khàn khàn, “Con... Con gái gì?”

“Hai đứa bé của Chu Thời Uẩn rất đáng yêu, chúng ta cũng sinh một cặp đi.”

Lâm Tẩn Nhiễm, “... Anh cho rằng muốn sinh đôi là có à?”

Chu Chính Hiến cắn bầu ngực của cô, ánh mắt càng lúc càng trầm xuống, “Cho nên chúng ta phải... Cố gắng.”

“A...”

Váy của Lâm Tận Nhiễm bị rách đến tận eo, hai đường rõ rệt. Bắp chân trần bị anh nắm trong tay. Môi anh từ từ trượt xuống, cuối cùng chạm đến nơi kín đáo nhất...

Thư phòng yên tĩnh lúc này lại phát ra những tiếng kêu xấu hổ, Lâm Tận Nhiễm nhìn lên trần nhà, cơ thể không kiềm chế được run rẩy. Dù là khi còn bé hay sau này. Đây là chỗ bọn họ thường ở cạnh nhau, nhưng xảy ra quan hệ ở chỗ này thì là lần đầu tiên.

Mặc dù hơi cảm kích nhưng lại cảm thấy kích thích lạ thường. Loại cảm giác kỳ lạ này mang theo mùi hương của anh. Tươi đẹp đến nỗi làm cho cơ thể và tâm trí của cô phản ứng kịch liệt. Vì vậy đến lúc Chu Chính Hiến ngẩng đầu lên từ giữa hai chân cô, cô đã hoàn toàn rơi vào tay giặc...

Chu Chính Hiến nhìn từ dưới lên trên, nhìn cô bởi vì tình ái mà cơ thể ửng đỏ, cảm nhận được cô điên cuồng ẩm ướt vì anh.

Anh thật sự không nhịn được.

Anh đặt cô lên người mình, cọ xát bên ngoài sau đó muốn trực tiếp tiến vào việc chính.

Lâm Tận Nhiễm rầu rĩ rên một tiếng, “Nhẹ thôi...”

Nhưng Chu Chính Hiến không nghe cô, anh vẫn đi vào, không chút nhẹ nhàng, bắt đầu điên cuồng chuyển động. Lâm Tận Nhiễm bị ép trên bàn, chỉ có thể vòng chân lên hông anh, mà tư thế này làm cho động tác của anh dễ hơn, anh gần như phát tiết nặn nhào cô. Trêu đùa ngực cô, trong mắt cô là người đàn ông ngổ ngược nóng nảy.

Lâm Tận Nhiễm bị giày vò đến nỗi không ngừng rên rỉ, nhiều thứ trên mặt bàn không cần thận đã rơi hết xuống đất, Lâm Tận Nhiễm cắn răng, “Roi rồi.”

Có vài tài liệu rất quan trọng, anh làm bậy như vậy cô sợ nó sẽ bị hư.

“Ừ.”

Cũng không thêm để ý.

Người đàn ông này bình thường nhìn thì tao nhã, nhưng vừa lên giường đã hoang dã bỏ nhào vào như sói, nhiều năm như vậy Lâm Tận Nhiễm đã sớm nhìn thấu rồi, nhưng ngay lúc này vẫn trọn to mắt nhìn anh... Thái độ khi làm việc của người này sao có thể được nhiều người tin tưởng và nghe theo vậy chứ?

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, nhưng mà như lời anh nói, sẽ không có người ghé ngang đi vào chỗ của anh.

Một lúc sau, anh ôm cô, bản thân thì ngồi trên ghế, ôm cô ngồi trên đùi giống như ôm đứa bé.

Lâm Tấn Nhiễm ôm cổ anh, ánh mắt mơ màng. Hơi thở của anh hỗn loạn, ôm chặt eo cô, tiếp theo đâm lên trên.

Lâm Tấn Nhiễm hơi khó để tiếp nhận thứ này nên khá trướng đau, vì vậy cô vô thức dựa vào vai anh, hai chân quỳ chống lên ghé dựa bằng da, muốn đứng lên.

“Muốn đi sao?” Chu Chính Hiến cong môi, nhẹ nhàng ôm cô, kéo người cô xuống rồi chuyển động.

“Ừm...”

“Tự mình làm, hay là để anh?” Anh nhắc cầm cô, cúi đầu hôn một cái.

Lâm Tấn Nhiễm bị chặn miệng, nhưng giọng nói tinh tế vẫn thốt ra, cô không phục, “Em tự mình làm.”

Cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt vốn lạnh lùng trở nên kiêu diễm hơn bao giờ hết, sau khi nói xong câu đó, cô bắt đầu chậm chạp chuyển động.

Eo cô rất nhỏ, mềm mại không xương.

Chu Chính Hiến kiểm chế cơ thể căng cứng của mình, đôi môi dịch chuyển từ vai xuống cổ cô, lưu lại những vết đỏ trên da thịt trắng nõn...

Anh vuốt ve và hôn loạn lầy lòng cô, mà cơ thể chuyển động rất nhanh đã khiến cô đạt khoái cảm cực hạn. Lâm Tấn Nhiễm mím môi, cố gắng kìm nén âm thanh trong cổ họng.

Âm thanh coi như có thể không chế nhưng cơ thể đã hoàn toàn không chống lại được...

Thất bại hoàn toàn.

“Không muốn.”

Lúc anh ôm cô đến bàn, Lâm Tấn Nhiễm cũng đập vào lòng ngực anh, cô thở nhẹ nhìn anh, “... Em mệt.”

Chu Chính Hiến ra vẻ đã hiểu nhìn cô, “Ừ, em đừng động đây, để anh làm.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh, “Anh có ngừng hay không?”

Ngày nào cũng vậy, đến lúc này dỗ dành cô thì ngoài miệng dịu dàng, lời nói nhỏ nhẹ nhưng cơ thể lại không ngừng.

“Đợi một lát nữa thì xong rồi.” Chu Chính Hiến dùng tay giữ chặt bàn chân đang đá vào ngực anh, sau đó dần dần trượt xuống mắt cá chân trắng nõn, anh cầm chặt, khẽ nói, “Nghe lời nào.”

Giọng nói trầm thấp đã nhiễm đầy mùi vị dục vọng, tim Lâm Tấn Nhiễm đập nhanh, “Này, Chu Chính Hiến... Ừm!”

Lừa đảo, lại lừa người ta.

Không ngừng, anh luôn bịp bợm để đùa giỡn cô.

Về sau lúc người nào đó đã ăn đủ no, anh mặc quần áo tử tế, áo mũ chỉnh tề đứng trước mặt cô.

Hai tay Lâm Tấn Nhiễm đề đóng tài liệu bữa bộn của anh, cô gập chân lại, không khách khí giậm chân lên bàn làm việc của anh.

“Mặc vào.” Chu Chính Hiến đưa tay sửa lại quần áo đã bị lộn xộn.

Lâm Tấn Nhiễm đẩy tay anh ra, “Bị vò nát rồi.”

Chu Chính Hiến dụ dằng nhìn cô, “Trách anh sao, chúng ta đi đôi bộ khác nhé?”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn anh, lầm bầm nói, “Còn muốn ra ngoài à, dính dớp... Khó chịu chết đi được.”

“Anh công em.”

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, người đàn ông trước mặt đã xoay lưng lại trước mặt cô, “Lên đi.”

Lâm Tấn Nhiễm ho mấy tiếng, “Mấy tuổi rồi hả, đi ra ngoài để người khác thấy thì ngại lắm, em tự mình đi.”

“Không phải lúc này em nói không muốn đi bộ à?” Chu Chính Hiến khẽ cười một tiếng, cố chấp đòi công cô, “Nhanh lên, cùng lắm thì anh nhường đường cho mọi người qua rồi xoay người ra chỗ khác.”

Trên hành lang, ba người một cao hai thấp đi qua. Cao chính là Chu Tư Thụy, thấp chính là hai đứa bé sinh đôi của Chu Thời Uẩn và Tô Căng Bắc.

Ba người đi tới, Chu Tư Thụy thấy cách đó không xa có hai người, bước chân cậu chững lại.

Chu Lương Hạ nhìn theo tầm mắt của cậu bé, “Ồ anh ơi, phía trước không phải là...”

Chu Tư Thụy quay sang nhìn cô bé, “Suyt, là cha mẹ anh, nói nhỏ thôi, đừng để bọn họ phát hiện ra chúng ta.”

Chu Lương Hạ “Ồ” một tiếng, đôi mắt hoạt bát chớp chớp, “Anh ơi, vì sao cha của chúng ta đều thích cõng mẹ trên lưng nhỉ, lúc trong phòng mẹ em luôn nằm ỳ trên lưng ba, đi WC cũng quấn quít cha, bắt cha cõng đi.”

Chu Tư Thụy nhướn mày, “Mẹ anh không như thế đâu, mẹ rất tốt, đều do ba ép mẹ làm thế để tìm cảm giác tồn tại.”

Chu Lương Hạ cong môi, “Nhưng mà mẹ em rất xấu xa, ngày nào em cũng chịu thiệt. Quan trọng hơn là, cha em còn rất chiều mẹ...”

Chu Lương Ý nãy giờ đứng yên buồn bã nói, “Thói quen thôi, không phục thì chị đi tìm cha nói đi.”

Chu Lương Hạ liếc mắt, “Cha nghe lời chị mới lạ, cha thích mẹ nhất rồi.”

Chu Lương Ý cong môi, “Lương Hạ, coi như chị cũng tự hiểu đây.”

“Hừ! Chị là chị của em, sao em dám nói vậy!” Chu Lương Hạ kéo tay áo Chu Tư Thụy làm nũng, “Anh nhìn em ấy kìa, dạy lại em ấy đi, chẳng biết lớn nhỏ gì cả.”

Chu Tư Thụy véo mũi cô bé, “Không biết lớn nhỏ? Trong nhà này không biết lớn nhỏ hình như là em đó.”

Chu Lương Ý, “Ừ, đúng rồi.”

Chu Lương Hạ, “... Hai người bắt nạt em.”

Chương 67

Sau khi Chu Tư Thụy vào học cấp hai thì luôn được hoan nghênh, tuổi còn nhỏ đã nhận được thư tình. Mà nguyên nhân cậu bé được nữ sinh yêu thích như vậy bởi vẻ bề ngoài, nhưng quan trọng hơn là tính tình của cậu bé rất tốt, càng ngày càng trưởng thành, càng lớn càng có khí chất tao nhã giống cha cậu.

Đối với việc này Lâm Tấn Nhiễm hơi lo lắng, từ bé đã được nhiều người vây quanh, được nữ sinh yêu thích cũng không chuyện gì tốt, bởi vì... cô không muốn con mình sẽ phát triển tính tình cận bã.

Một ngày cuối tuần nào đó, Lâm Tấn Nhiễm trở về từ bệnh viện, theo thói quen cô đi vào phòng sách nhỏ của Chu Tư Thụy, muốn xem thử cậu bé có đang đọc sách hay không. Nhưng mà không nghĩ tới lần này gõ cửa rồi mở ra, cô không chỉ thấy con trai nhà mình, mà còn nhìn thấy ba cô bé đáng yêu.

Lâm Tấn Nhiễm chững lại, “Thụy Thụy, bạn... học của con à?”

“Cháu chào cô.” Mấy cô bé vội vàng đứng thẳng lên.

Trong đó có một cô bé nói, “Bọn cháu đều là bạn cùng lớp với Tư Thụy, thành tích của bạn ấy rất tốt, cho nên... bọn cháu hẹn nhau cuối tuần cùng làm bài tập.”

“Ồ, ra là vậy.” Lâm Tấn Nhiễm nhướn mày, “Học mệt không, có cần mẹ cho người mang bánh ngọt tới không?”

“Có ạ, vừa nãy con nói với quản gia rồi.” Chu Tư Thụy nghiêm túc ngồi trước bàn học, nhưng lại tránh ánh mắt của cô.

“Vậy được rồi.” Lâm Tấn Nhiễm im lặng một lúc mới nói, “Thụy Thụy, con ra ngoài với mẹ một lát, cha con bảo mẹ đưa cho con cái này.”

“À, vâng ạ.” Chu Tư Thụy đứng lên, không nghi ngờ chút nào đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng, Chu Tư Thụy đi theo sau Lâm Tấn Nhiễm, “Mẹ ơi, cha bảo mẹ đưa cho con cái gì vậy ạ?”

Lâm Tấn Nhiễm dừng bước, quay đầu nhìn cậu bé, “Thụy Thụy, đây là lần đầu tiên con dẫn bạn học về nhà.”

“Hả? Đúng, đúng rồi, sao vậy mẹ?”

Lâm Tấn Nhiễm tò mò nhìn cậu bé, “Dẫn cả ba đứa con gái, ừm... Không tệ không tệ, xem ra...”

“Cái gì không tệ ạ?!” Chu Tư Thụy vội vàng phản bác, “Mẹ đoán mò cái gì vậy?”

Lâm Tấn Nhiễm trừng mắt nhìn cậu, “Đoán mò? Đoán mò cái gì? Con cho là mẹ đang nghĩ gì?”

Chu Tư Thụy không nói.

Lâm Tấn Nhiễm lên tiếng, “Chỉ là mẹ khá bất ngờ đấy, bình thường con không dẫn bạn về nhà chơi, lần này ngược lại không giống con chút nào.”

Chu Tư Thụy khẽ ho một tiếng, chuyển sang bộ dạng đứng đắn, “Bởi vì các bạn ấy đều giúp đỡ con, nếu không sao con phải dẫn họ về nhà, còn đối xử tốt nữa.”

“Cái gì?” Lâm Tấn Nhiễm nhíu mày, “Giúp cái gì?”

Chu Tư Thụy, “Mấy bạn ấy đều là con của những gia tộc lớn, tương lai nhất định cũng liên quan đến chúng ta, cha nói việc quen biết với những người buôn bán như vậy rất quan trọng, con, con chỉ trải đường cho tương lai thôi.”

“Con...” Một lúc lâu sau Lâm Tấn Nhiễm không nói nên lời, cô đã sớm biết Chu Tư Thụy thông minh, nhưng không ngờ cậu bé còn nhỏ như vậy mà có thể nói ra những lời này.

Mấy câu này nghe khá xảo quyệt, căn bản không nên có ở lứa tuổi này. Từ bé đã biết lợi dụng bạn học, tương lai sau này không biết sẽ như thế nào nữa. Cô không bất ngờ khi thấy sau này Chu Tư Thụy có thể gặt hái nhiều thành công, nhưng ít ra cũng nên có chút nhân cách bình thường chứ!

“Mẹ à, nếu không có gì để nói nữa thì con đi trước đây, con còn phải làm bài tập.” Nói xong, Chu Tư Thụy giống như chạy trốn về phòng sách nhỏ.

Trong vườn hoa, lúc này Chu Chính Hiến và Chu Thời Uẩn đang thảo luận, mà Tô Căng Bắc ngồi bên cạnh lười biếng ngáp mấy cái.

Từ đằng xa, Tô Căng Bắc thấy Lâm Tấn Nhiễm đi đến, “Ồ kìa, Tấn Nhiễm về rồi.”

Chu Chính Hiến nghe vậy thì ngừng thảo luận, anh ngược mắt nhìn về người phụ nữ cách đó không xa, người phụ nữ đi bước tới đây, cuối cùng lạnh lùng ngồi bên cạnh bàn đá.

“Nhiễm Nhiễm, em ăn trưa chưa?” Chu Chính Hiến mỉm cười vòng tay qua eo cô.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, tức giận hất tay anh ra.

Tô Căng Bắc đang ngáp được một nửa liền dừng lại, “Haizzz, lại cái kinh rồi.”

Chu Thời Uẩn ho một tiếng, nhưng mà Tô Căng Bắc cũng không nhận ra, cô ấy yên lặng úp mặt lên vai Chu Thời Uẩn, mở to hai mắt nhìn cặp đôi trước mặt. Lúc này trong lòng của cô ấy thầm nghĩ: Hai người này bình thường không cãi nhau, khó lắm mới thấy một cảnh giương cung bạt kiếm, ôi, thật chờ mong được nhìn thấy anh cả cam chịu.

Vẻ mặt của Tô Căng Bắc thật sự quá hưng phấn, Chu Thời Uẩn dở khóc dở cười, úp tay lên đầu cô ấy, “Em buồn ngủ à?”

“Đâu có, em vừa ngủ rồi mà.” Tô Căng Bắc cọ đầu vào vai anh ta, sau đó cẩn thận từng li từng tí nói, “Cái đó, Tẩn Nhiễm, chị làm sao thế?”

Chu Chính Hiến cũng hơi thắc mắc, “Làm sao vậy?”

Lâm Tẩn Nhiễm thở dài một hơi, “Chu Chính Hiến, anh truyền bá tư tưởng gì cho Thụy Thụy thế, nó nhỏ tuổi như vậy đã biết ngấm ngấm mưu tính người khác, anh muốn thằng bé trở nên đáng sợ à?”

“Ngấm ngấm mưu tính người khác?” Chu Chính Hiến dừng lại, giơ tay kéo cô, “Mưu tính người khác như nào, trước tiên đừng nóng giận, nóng giận sẽ làm hại thân thể.”

Tô Căng Bắc choáng váng, đang đùa kiểu gì vậy, sự cứng rắn bình thường của anh cả đi đâu rồi, không thể tin được có thể trở mặt nhanh như vậy.

Lâm Tẩn Nhiễm hừ lạnh một tiếng, “Nó dẫn ba đứa con gái về làm bài tập, anh biết nó nói gì với em không, nó nói gia cảnh của ba đứa kia không tầm thường, nó đang thiết lập quan hệ. Nói cái gì vậy chứ, nói như nó thì cái tuổi này đã biết phân biệt đủ loại bạn bè rồi à?”

“Chu Chính Hiến, thằng bé nói cho em biết đây là anh dạy nó đấy, tự anh nói xem đã xảy ra chuyện gì đi.”

Chu Chính Hiến nắm tay cô, ngón tay theo thói quen cọ cọ vào lưng cô, “Cái này đúng là anh dạy, nhưng mà làm sao con của chúng ta có thể bọ đít nịnh bợ như vậy được, Nhiễm Nhiễm... Em làm như vậy là oan uổng anh đấy.”

Lâm Tẩn Nhiễm nhú mày nhìn anh, lúc người đàn ông này bị cô lườm thì mở to hai mắt, thật sự rất đáng thương.

Lâm Tẩn Nhiễm không thể nhìn nổi bộ dạng ra vẻ thông minh của người này, cô đành nhìn sang hướng khác, “Nhưng mà Thụy Thụy thật sự...”

“Cha mẹ ơi!” Đúng lúc này, Chu Lương Hạ không biết từ đâu chạy ra, lao thẳng vào trong lòng Chu Thời Uẩn.

Chu Thời Uẩn vững vàng đỡ được cô bé, ôm lên rồi liếc một cái, “Đừng làm loạn, coi chừng ngã sấp mặt bây giờ.”

Chu Lương Hạ lè lưỡi, “Cha đúng là không công bằng, mỗi lần mẹ lao tới, cha chẳng nói gì mẹ.”

“Con bé này!” Tô Căng Bắc vỗ vào người con bé, giả vờ giận dữ nói, “Ai bảo con học mẹ vậy.”

“Hừ!” Chu Lương Hạ ngồi xuống ghế, đột nhiên ra vẻ thần bí nói, “Đúng rồi, anh Tư Thụy đã lừa được chị xinh đẹp về rồi, haizz, anh ấy thật lợi hại.”

“Lương Hạ.” Lúc này Chu Lương Ý đi tới đúng lúc nghe thấy chị mình nói câu này, cô bé vội vàng gọi một tiếng ý bảo chị đừng lảm chuyện, nhưng mà hình như lúc này đã muộn rồi.

Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, “Chị xinh đẹp? Lừa gạt?” Vừa rồi trong ba cô bé, thật sự có một đứa cũng xinh đẹp hơn người, nhưng Lương Hạ chỉ nhắc tới một cô bé là có ý gì?

“Lương Hạ, cô bé kia với anh họ đã xảy ra chuyện gì?” Chu Chính Hiến hỏi.

“Bác cả, là như này.” Chu Lương Hạ hoàn toàn không thấy ánh mắt của Chu Lương Ý, ai bảo người trước mắt hỏi cô bé lại là người bác đẹp trai bé thích đây.

“Anh ấy có ý với chị kia, lần trước trong đại hội thể dục thể thao, chị kia bị ngã, anh ấy hấp ta hấp tấp công chị ấy đi xuống phòng y tế nữa đấy.”

Chu Lương Hạ bày ra bộ dạng rất cảm động, “Mọi người không biết đâu, ở trường anh ấy có nhiều người thích lắm, ngày nào con với Lương Ý cũng phải chuyển thư tình, còn nhiều hơn số thư tình bọn con nhận được nữa, chặc chặc chặc... Bây giờ anh ấy đang mờ ám làm nhiều cô gái muốn khóc đó.”

Lâm Tấn Nhiễm suýt nữa bị sặc, “Vậy nhà cô bé kia có nhiều tiền lắm sao?”

“Có tiền ý ả? Không giàu lắm đâu, cháu đã nghe ngóng rồi, chị Sở Nghiêu... À là chị xinh đẹp kia, cha mẹ chị ấy đều là giáo viên, coi như... Nhà bình thường đi.”

“Thật sao?”

“Thật ả.” Chu Lương Ý ở bên cạnh bình tĩnh đáp lời.

Lời nói của Chu Lương Ý đáng tin hơn Chu Lương Hạ nhiều, Lâm Tấn Nhiễm và Chu Chính Hiến liếc nhau, thằng bé chết tiệt, thật sự lừa cô.

Chu Chính Hiến cong môi, “Đừng thấy bình thường Thụy Thụy to gan, nhưng anh thấy ở phương diện này lại ngại ngùng quá, chắc là không biết nói sao nên mới lấy cớ này nói với em.”

“Vậy nó dẫn một mình con bé kia về chẳng phải tốt hơn sao, bây giờ trong phòng có ba đứa.”

“Giấu đầu hở đuôi, che giấu tai mắt người khác.” Chu Lương Ý nhấp một ngụm trà, “Dẫn mình Sở Nghiêu tới thì chắc chắn chị ấy sẽ không tới, nhưng mời cả bạn chị ấy đến thì chắc chắn hơn.”

Lâm Tấn Nhiễm: “...”

Chu Chính Hiến mỉm cười, “Em phải tin là anh không dạy mấy cái không đúng đắn đấy.”

Lâm Tấn Nhiễm lườm anh một cái, nói tiếp, “Nhưng mà anh tâm cơ như vậy, cái đó anh không được phủ nhận.”

“Được được được, em nói gì cũng đúng.” Chu Chính Hiến nói, “Nhưng mà vừa nãy em hiểu lầm anh rồi, phải bồi thường như thế nào đây?”

Nói xong, bàn tay dưới bàn đã giữ chặt cô, Lâm Tấn Nhiễm khẽ ho một tiếng, “Tùy anh, em phải mau chóng đi gặp Thụy Thụy.”

“Tùy anh?” Chu Chính Hiến đứng thẳng lên đi theo cô, “Cái này là em nói đấy nhé.”

Hai người dần đi xa, Tô Căng Bắc tặc lưỡi lắc đầu, “Quả nhiên Thụy Thụy có khí phách của anh cả, một mình trêu chọc con gái được.”

“Cũng không đúng đâu ạ, đừng nhìn bộ dạng anh ấy trong trường cứng nhắc như vậy, nhưng sau lưng còn không biết có bao nhiêu mưu tính nữa.” Chu Lương Hạ nói.

Tô Căng Bắc giữ cằm, “Cho nên nói, thật ra lời Tấn Nhiễm nói có một nửa rất đúng, sau này Tư Thụy lớn lên sẽ rất đáng sợ, đương nhiên không phải chỉ thế lực, người của Chu gia đâu còn cần thế lực, cái đáng sợ chính là phúc hắc!”

Tô Căng Bắc chọc chọc tay Chu Thời Uẩn, “Này, sau này Tư Thụy trò giỏi hơn thầy thắng cả Vu Lam ¹, khẳng định còn có tâm cơ hơn anh cả nữa, anh nói xem. Này, Chu bảo bối?”

(1) Vu Lam: Một diễn viên thời xưa của Trung Quốc

Chu Thời Uẩn đương nhiên không nghe lọt, lúc này anh ta hồi phục tinh thần, ánh mắt trầm xuống nhìn Chu Lương Hạ, “Lương Hạ, con và Lương Ý nhận được rất nhiều thư tình sao?”

Chu Lương Hạ và Chu Lương Ý đồng thời cứng đờ.

Chu Lương Hạ cười khan hai tiếng, “Dạ? Chưa, không có ạ, làm sao có thể.”

Chu Thời Uẩn hỏi, “Vừa rồi con nói con chuyển thư cho anh họ còn nhiều hơn số thư con nhận được, chẳng lẽ không phải ý đó?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Chu Lương Hạ giật giật vạt áo Chu Lương Ý, mau nói giúp chị! Nếu như bị cha phát hiện ngày nào cũng nhận

thư tình, tiếp đó phát hiện ngày nào cô bé cũng đùa giỡn với mấy anh trai, vậy thì cực kỳ kinh khủng...

“Còn muốn lừa cha đúng không?” Chu Thời Uẩn nhú mày.

Chu Lương Hạ rụt người lại, ánh mắt gấp gáp cầu cứu Tô Căng Bắc và Chu Lương Ý.

Tô Căng Bắc ngáp một hơi, lười biếng nói, “Con gái là do em sinh ra, sao lại không có lấy một người theo đuổi được?”

Chu Lương Ý ung dung nói, “Con nhận được đều vứt đi, còn chị ấy thì xem mặt rồi mới tính tiếp.”

Chu Lương Hạ: Hai người chôn sống con rồi...

Chương 68

Cuối tuần là ngày nghỉ của Lâm Tấn Nhiễm.

Bầu trời bên ngoài hơi u ám, Lâm Tấn Nhiễm bò dậy từ trên giường, nhìn sang chỗ bên cạnh trống rỗng.

Chu Chính Hiến không ở đây, còn sớm như vậy anh ấy đi đâu?

Lâm Tấn Nhiễm mặc áo ngủ, đứng dậy mở cửa phòng. Khắp nơi đều yên tĩnh, cô đeo dép lê đi trên hành lang, bất ngờ khi không thấy một bóng người.

Càng đi càng thấy kỳ lạ, bước chân Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, hơi kinh ngạc nhìn hòn núi giả và cây cối bên cạnh.

Ngày hôm qua không giống như vậy, sao sáng sớm hôm nay đã thay đổi rồi, hơn nữa, khung cảnh như này làm cô cảm thấy hơi quen thuộc.

“Hu hu hu...” Đúng lúc này, đằng sau ngọn núi giả vang lên tiếng trẻ con khóc, trong nhà không có nhiều trẻ con lắm, tim Lâm Tấn Nhiễm đập nhanh, cô vội vàng đi đến phía trước.

Đằng sau ngọn núi giả là cậu bé học sinh khoảng mười tuổi, thằng bé úp mặt vào đầu gối, tiếng khóc rất nhỏ. Lâm Tấn Nhiễm hơi bất ngờ, con nhà ai đây?

“Cháu làm sao vậy, bị thương à?” Lâm Tấn Nhiễm ngồi xổm xuống, dùng tay xoa đầu cậu bé.

Đứa bé sững sờ, lúc đầu rất phòng bị sau đó mới nhích lại gần, nó mở to mắt nhìn chăm chăm vào cô, “Cô là ai?!”

Cô không biết thằng bé này, nhưng mà nhìn hơi quen mắt... Lâm Tấn Nhiễm suy nghĩ, chắc là con của ai đó trong Chu gia, có khi cô gặp rồi nhưng không nhớ rõ.

“Tại sao cháu lại khóc ở đây?”

Thằng bé giận dữ lườm cô, “Không có gì.”

Lâm Tấn Nhiễm nở nụ cười, “Nam tử hán không thể tùy tiện khóc nhè.”

“Không phải cháu tùy tiện khóc nhè.” Thằng bé lau nước mắt, “Bạn bè của cháu không thích cháu, họ nói mẹ cháu rất hung dữ, bọn họ không muốn chơi với cháu nữa.”

“Hà?” Lâm Tấn Nhiễm hơi kinh ngạc, “Mẹ cháu là ai?”

“Mẹ cháu là ai cô cũng không biết à?” Thăng bé nhìn cô chăm chăm, “Cô không biết cháu là ai sao?”

Lâm Tấn Nhiễm, “Cô... Cần phải biết cháu là ai à?”

“Có phải cô mới tới đây hay không?” Thăng bé hỏi xong lại nhìn quần áo của cô, “Không đúng, cô là khách qua đêm của nhà cháu sao?”

Lâm Tấn Nhiễm dờ khóc dờ cười, “Bạn nhỏ, cháu tên là gì?”

Thăng bé hơi ghét bỏ nhìn cô, “Cháu tên Chu Duy Ân, là Tam thiếu gia mà cô cũng không nhận ra à?”

“Thành thật.” Trái tim Lâm Tấn Nhiễm nhảy dựng lên, “Cháu nói linh tinh gì vậy?”

“Sao cháu lại nói linh tinh?” Thăng bé cực kỳ nghiêm túc.

Lâm Tấn Nhiễm hơi kinh ngạc nhìn nó, cô cảm thấy vớ vẩn, nhưng cái cảm giác quen thuộc lúc này đã là đáp án thật sự.

Cô đang tự hỏi vì sao lại quen thuộc như vậy, đứa bé này có gương mặt hệt như Chu Duy Ân vậy.

“Chu Duy Ân!” Đúng lúc này sau lưng truyền đến giọng nói của một cô bé, “Sao cậu lại ở đây, mình tìm cậu lâu rồi.”

Thăng bé vội vàng xoa xoa mặt, “Cậu tìm mình làm gì vậy?”

“Cậu đang khóc à?”

Thăng bé vội vàng lắc đầu, “Làm sao mình khóc được chứ!”

“Không khóc là được rồi, ôi trời, lần trước cậu nói muốn dẫn tụi mình đi xem cái gì đó đẹp mà cô cậu cho đó, còn có thể đi xem không?”

Thăng bé trả lời, “Xem! Xem chứ.”

“Vây cậu mau lại đây, không mình với Nhuế Nhuế đi trước đây.”

“Được!” Vẻ mặt cậu bé sáng lên, cậu vội vàng đứng dậy, chỉ là vừa bước được một bước liền quay đầu lại, “Vây cô vẫn ngồi xôm ở đây à?”

Cậu đang nói với Lâm Tấn Nhiễm.

Lâm Tấn Nhiễm bất ngờ quay đầu lại, vui mừng, bất ngờ, chua xót, tất cả cảm xúc đều xuất hiện khi cô nhìn thấy hai cô bé, là mơ hay thật không quan trọng, quan trọng là cô chưa bao giờ mơ tới hình ảnh tươi đẹp như vậy.

“Nhuế Nhuế?”

Cô vừa nói ra, hai cô bé trước mắt đã nhìn về cô.

“Cô là ai, cô quen biết em gái cháu sao?” Cô bé đang nói tầm mười hai tuổi, Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt kích động đầy vẻ không thể tưởng tượng được, “Cô là... khách, cháu là Chu Nhiên à?”

“Hử?” Cô bé nhướn mày, “Cô cũng nhận ra cháu sao?”

“Ừm.” Lâm Tấn Nhiễm bước lên phía trước, “Cô đã từng nghe... cha cháu kể về hai đứa.”

“VẬY...”

Ánh mắt Lâm Tấn Nhiễm chậm rãi nhìn sang cô bé bên cạnh, cô bé ấy còn rất nhỏ, khoảng sáu đến bảy tuổi, khá đáng yêu.

Hốc mắt Lâm Tấn Nhiễm nhanh chóng ửng đỏ, cô ngồi xổm xuống trước mặt Chu Nhuế, khẽ nói, “Nhuế Nhuế, cô có thể... ôm cháu một cái không?”

Chu Nhiên và Chu Duy Ân nhìn Lâm Tấn Nhiễm, vẻ mặt của người này thật sự rất kỳ quái. Nhưng bọn họ chưa kịp nói gì thì Lâm Tấn Nhiễm không thể chờ đợi được đã ôm Chu Nhuế.

Chỉ là mơ, sau khi tỉnh giấc, cô sợ cô không ôm được đã tỉnh giấc.

Nhuế Nhuế, chị thật sự rất nhớ em.

Chu Nhuế không phản ứng gì, cô bé nghiêng đầu nhìn chị mình. Do dự một lát, đột nhiên giơ tay ôm lấy người trước mắt, không biết vì sao, cô bé chỉ thấy cảm giác này rất quen thuộc, hơn nữa trong lòng cũng xác định người này sẽ không làm hại mình.

...

Cuối cùng, ba đứa bé vừa đi vừa quay đầu lại nhìn. Lâm Tấn Nhiễm nhìn bóng lưng của bọn họ, đôi môi hơi mấp máy.

Cô vẫn nhớ rõ cảnh tượng này, lẽ ra là Chu Nhiên... Thì ra khi còn bé cô phát hiện Chu Duy Ân ngồi đây khóc, sau đó an ủi anh ta, còn nói sau này cô là bạn bè của anh ta, cô sẽ chơi với anh ta.

Nhưng mà lần này, không biết có bị cô phá hỏng không?

Lâm Tấn Nhiễm bước đến phía trước, cũng không được coi là phá hỏng, cuối cùng Chu Duy Ân và Chu Nhiên sẽ có quan hệ thân thiết, cuối cùng bọn họ cũng sẽ có hạnh phúc của riêng mình.

Chỉ là nếu như có thể, cô muốn nói cho anh ta biết, tình bạn không có khả năng trở thành tình yêu.

Cậu nhóc à, về sau đừng thích cô bé mà mình chơi thân nhé.

Lâm Tấn Nhiễm đi dọc theo con đường, cuối cùng cô mới hiểu giây phút cô bước ra khỏi phòng mọi thứ đều thay đổi, trở lại lúc trước nhưng không thể thay đổi được.

Cô vô tình đi đến đằng sau vườn hoa, từ xa cô đã thấy bóng dáng quen thuộc. Trái tim Lâm Tấn Nhiễm siết chặt, khóe miệng không tự giác được cong lên.

Chu Chính Hiến, vẫn là Chu Chính Hiến năm mươi chín tuổi.

Mái tóc mềm mại, lông mày sắc nét, thiếu niên trẻ trung, đẹp trai, dịu dàng nhất mà cô đã từng gặp.

Lúc này anh ngồi ở trong đình, một tay chống cằm yên tĩnh nhắm mắt, nhìn bộ dạng giống như đang ngủ.

Lâm Tấn Nhiễm bước chậm lại, từ từ đi đến.

Đúng lúc này cô bắt gặp một cô bé đi đến bên cạnh Chu Chính Hiến, từ góc độ của cô có thể thấy được bộ dạng cẩn thận của cô bé.

Thời gian dần trôi qua, cô bé cúi người, giống như đã dùng toàn bộ dũng khí của mình, cũng giống như bị mê hoặc, sau khi do dự một lúc lâu, cuối cùng cô bé cũng chạm nhẹ một cái lên môi thiếu niên.

Lâm Tấn Nhiễm cứ yên lặng nhìn bọn họ, nhìn gương mặt thỏa mãn của cô bé, lại thấy cô bé bối rối chạy đi.

Cô bé vội vàng bỏ chạy, mà thiếu niên đang ngủ trong đình cũng chậm rãi mở mắt, anh nhìn về phía cô bé đã chạy, vẻ mặt vốn không có phản ứng gì nhưng từ từ cũng cong môi cười.

“Hóa ra anh không ngủ.” Lâm Tấn Nhiễm đi đến bên cạnh, cô bước lên cầu thang, Chu Chính Hiến hơi kinh ngạc ngồi thẳng xuống chiếc ghế trước mặt.

“Trà ô long.” Lâm Tấn Nhiễm rất tùy ý rót cho mình một chén trà, cũng nhấp một ngụm, “Rất thơm, nhưng mà anh không ngậm à, ngậm thì uống ngon hơn.”

Chu Chính Hiến lên tiếng, “Cô là?”

Lâm Tấn Nhiễm ho một tiếng, có lẽ một cô gái lạ lẫm mặc đồ ngủ đi dép lê xuất hiện ở chỗ này đối với Chu Chính Hiến rất khó hiểu.

“Ừm... em là khách mà Lão phu nhân mời đến, em, em ngủ dậy muốn đi ra ngoài, cuối cùng lại lạc đường.”

“Ra là vậy.” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Cô ở tầng mấy phòng mấy, để tôi cho người đưa cô trở về.”

Tay cầm chén trà của Lâm Tấn Nhiễm dừng lại, cô ngược mắt nhìn anh, “Chu Chính Hiến, em vừa nói với anh mấy câu mà đã phải đi là sao vậy?”

Chu Chính Hiến hơi sững sờ, tiếp đó cười nói, “Ngài nói đi.”

Ngài?

Ừm... Ở độ tuổi này của anh, cô thật sự rất xứng với danh xưng này!

“Em vừa nhìn thấy cô bé kia hôn trộm anh rồi nhé.” Lâm Tẫn Nhiễm nhìn anh, chỉ muốn nhìn xem đằng sau bộ dạng bị vạch trần này sẽ ra sao.

À, dựa vào tình hình hiện tại, đúng là Chu Nhiên thích Chu Chính Hiến, nhưng làm sao Chu Chính Hiến có thể thích Chu Nhiên? Nhưng nếu không thích, vừa rồi anh cười làm quái gì?

Nhưng mà... Chu Chính Hiến quả nhiên là CHU Chính Hiến, nghe cô nói câu này mà mặt không biến sắc, “Trẻ con đùa giỡn mà thôi.”

“Đùa giỡn?” Lâm Tẫn Nhiễm hừ lạnh một tiếng, “Em có thể thấy là đứa bé kia không đùa giỡn, cô bé đó rất thích anh, Chu Chính Hiến, em thấy anh cũng thích cô bé đó mà đúng không?”

Giương mặt bình tĩnh của Chu Chính Hiến như xuất hiện một vết nứt, anh lạnh lùng lên tiếng, “Cô nói bậy bạ gì vậy, làm sao tôi có thể thích trẻ con được.”

“Anh sẽ không thích cô bé đó à?” Lâm Tẫn Nhiễm nở nụ cười, “VẬY về sau anh đừng làm mấy chuyện mất mặt nhé, hôm nay em sẽ ghi nhớ lời này của anh, sau này anh không thể không thích cô bé đó.”

Chu Chính Hiến nhìn cô với vẻ mặt không thể tượng tượng được, “Rốt cuộc cô là ai?”

“Em sao?” Lâm Tẫn Nhiễm nhích lại gần, cô uống hết chén trà đang cầm trên tay, “Em chính là cô bé đó...”

“Cái gì?”

“Này, em có thể nhờ anh chuyện này không?” Lâm Tẫn Nhiễm chuyển chủ đề.

Chu Chính Hiến không trả lời cô, chỉ là ánh mắt anh nặng nề, nhìn cô không nói lời nào.

Lâm Tẫn Nhiễm cụp mắt xuống, tự mình nói ra, “Tháng 5 năm 2008, mọi người... đừng đi Tứ Xuyên nữa.”

“Tứ Xuyên?”

“Chẳng qua nếu như đi, anh cũng đừng vì chuyện kia xảy ra mà đau khổ, anh còn sống... em rất vui.”

“Thật xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói gì.” Chu Chính Hiến nhíu mày, “Cô nói năm 2008? Làm sao cô xác định lúc đó chúng tôi sẽ đi Tứ Xuyên?”

Miệng Lâm Tẫn Nhiễm đắng chát, “Bởi vì em đã trải qua, cho nên em hiểu rất rõ.”

Nhưng mà bây giờ cô ở đây nói mấy lời này thật sự rất giống người điên.

“Được rồi... Nói mấy lời này cũng có làm được gì đâu, đây chỉ là mơ mà thôi.” Lâm Tấn Nhiễm chống cằm nhìn anh, “Em vẫn nên tranh thủ thời gian ngắm nhìn anh lúc này, đừng nói gì cả, lúc này nhìn anh thật sự rất non nớt.”

Chu Chính Hiến đen mặt.

Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy nhìn còn chưa đủ, cô đột nhiên giơ tay véo véo khuôn mặt anh, “Ngày nào cũng véo mặt em, bây giờ cho anh nếm thử... Ôi, da anh mềm quá.”

Chu Chính Hiến, “Cô!”

Trước khi anh động tay động chân Lâm Tấn Nhiễm đã thả tay ra, cô mỉm cười nhìn gương mặt bối rối của anh, mà cơ thể đã dần trở nên trong suốt...

Ánh mắt thiếu niên đột nhiên hoảng sợ, mà Lâm Tấn Nhiễm cũng nhìn theo ánh mắt của anh, ôi, sắp tỉnh giấc rồi.

“Này, cuối cùng em chỉ muốn nói một câu thôi.”

“...”

“Cô bé Chu Nhiên kia thật sự rất thích anh. Còn nữa... Tương lai có một cô gái tên là Lâm Tấn Nhiễm, cô ấy thật sự rất yêu anh.”

“A!” Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên ngồi dậy từ trên giường.

Động tác của cô làm ảnh hưởng đến người đàn ông đang ngủ bên cạnh, người đàn ông ngồi dậy, giọng nói vẫn còn ngái ngủ, “Sao vậy em? Gặp ác mộng à?”

Lâm Tấn Nhiễm quay đầu nhìn người đàn ông đang vỗ nhẹ lưng mình, “Chu, Chu Chính Hiến?”

Không phải Chu Chính Hiến hồi trẻ, mà là Chu Chính Hiến kết hôn với cô, cùng cô sinh con trai.

“Gặp ác mộng thật à?” Chu Chính Hiến vừa cười vừa nói, “Làm sao vậy, vẫn không nhận ra anh sao?”

Gương mặt dịu dàng đang tươi cười khiến cho người khác có cảm giác như đang tắm gió xuân, trong lòng Lâm Tấn Nhiễm cảm thấy ngọt ngào, đột nhiên nắm lấy tay anh, rúc vào trong lòng anh.

Chu Chính Hiến nắm tay cô, “Muốn ngủ nữa à?”

“Chu Chính Hiến, năm em mười hai tuổi đã hôn anh ở trong đình.” Lâm Tấn Nhiễm ngược mắt nhìn anh, “Lần đó anh đang ngủ à?”

Ánh sáng trong mắt Chu Chính Hiến cứng lại, không ngờ Lâm Tấn Nhiễm đột nhiên nhắc tới chuyện cũ, “Anh...”

“Anh không ngủ đúng không?”

Chu Chính Hiến giật mình, tiếp theo cười khẽ một tiếng, “Không phải em hôn xong rồi chạy sao, làm sao em biết được anh có ngủ hay không?”

Lâm Tấn Nhiễm hít sâu một hơi, “Quả nhiên anh không ngủ! Lúc đó anh đã thích em rồi đúng không?! Anh hay lắm, lúc đó em mới mười hai tuổi anh đã có suy nghĩ như vậy rồi, còn giả vờ làm chính nhân quân tử nhiều năm nữa chứ.”

Chu Chính Hiến có cảm giác bị nắm thóp.

Nhớ lại lúc đó anh thật sự không ngủ, thật ra anh cũng biết rõ cô bé hôn trộm anh, tâm trạng của anh khi đó... Mặc dù bây giờ anh không nói rõ ràng, có lẽ anh quá dung túng cô bé, cũng có lẽ... Trái tim đã sớm có cô bé.

“Làm sao em biết anh có ngủ hay không?” Chu Chính Hiến nhớ rõ từ trước đến giờ anh chưa từng nhắc lại chuyện này.

Trong nháy mắt Lâm Tấn Nhiễm cũng yên tĩnh lại, “Em chỉ... mơ tới thôi.”

Mơ tới khi mình và Chu Nhuế còn nhỏ, mơ tới lúc Chu Duy Ân khóc, cũng mơ tới Chu Chính Hiến hồi còn trẻ.

Không thể tin được đó là mơ, nhưng lại chân thật đến đáng sợ.

“Em xuyên không à?” Chu Chính Hiến nói đùa.

Lâm Tấn Nhiễm mỉm cười, “Có thể là vậy... nhưng mà cũng tốt.”